

Omul – pelerin spre veșnicie

Înainte de a intra în analiza pericopei evanghelice din Duminica a douăzecea după Rusalii, în care se vorbește despre învierea fiului văduvei din cetatea Nain, aș dori să subliniez faptul că această duminică, din data de 9 octombrie a anului mântuirii 2011, reprezintă, pentru credincioșii din Moldova, începutul pelerinajului de la Iași.

Sfânta Cuvioasă Parascheva, ocrotitoarea românilor și mult folositoarea, determină în fiecare an, în luna lui brumărel, câteva sute de mii de pelerini să-și îndrepte pașii către cetatea Iașului, pentru a se închina la moaștele ei.

† **Ioachim BĂCĂUANUL,**
Episcop-vicar al
Arhiepiscopiei Romanului
și Bacăului

Amintim cinstitorilor Sfintei Parascheva că, mai înainte cu peste 250 de ani ca moaștele Cuvioasei să fie aduse la Iași, cultul ei s-a împământănit, pentru prima oară în Moldova, în cetatea Romanului, pe care Sfânta o ocrotește de mai bine de 600 de ani. Roman Mușat I construiește Biserica „Sfânta Vineri” în orașul pe care-l întemeiază, iar Alexandru cel Bun o transformă în Catedrală episcopală la începutul secolului al XV-lea. De aceea putem spune că drumurile pelerinilor către Iași trec prin Roman, unde se pot opri pentru a vizita Catedrala arhiepiscopală, care păstrează duhul și cultul Cuvioasei de mai bine jumătate de mileniu.

**Călătorul aflat
în eternă căutare de sine**

Așadar, vorbind de pelerinaj, putem spune că el a căpătat, în timp, înțelesuri diferite. Într-o accepțiune inițială, termenul provenea din lat. *pere-*

grinus și desemna pe cel care pleca din propriul ținut pentru a trăi, ca un străin, într-un alt loc. Înțelesul semantic actual, acela de călător spre locurile sfinte, cu scop devotional, e datorat în special *Epistolei către Diognet*, din secolul al II-lea, potrivit căreia creștinul, mereu străin pe acest pământ, este într-un pelerinaj continuu spre patria celestă. Ca fenomen universal, pelerinajul întrunește un complex semantic ce iese din orizontul strict spiritual, religios, și revelează aspecte de interes cultural, topografic, psihologic, sociologic și economic, aspecte ce însumează un imaginat al *călătorului* aflat în eternă căutare de sine.

Pelerinul are ca paradigmă pe Hristos-Pelerinul, Care străbate timpul și Se întrupează pentru a veni în maximă apropiere de om; Cel Care la doisprezece ani se afla la Templul din Ierusalim pentru a ne arăta că acesta este locul prezenței lui Dumnezeu, dar și pentru a ne face să înțelegem existența unui alt fel de templu – al trupului Său: „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi zidi la loc” (Ioan 2, 19), și în același timp, perceperea trupului nostru ca templu în care locuiește Duhul Sfânt: „Trupul vostru este templu al Duhului

Sfânt” (I Cor. 6, 19). Hristos sugerează astfel existența unui pelerinaj interior, spre Împărăția lui Dumnezeu, pornind din inima omului, ca întâlnire cu Dumnezeu și cunoașterea propriului sine. Este motivul pentru care-L vedem călătorind discret spre Emaus, atunci când Luca și Cleopa devin gazda prezenței lui Hristos mistic, aceasta arătând faptul că atunci când mergi spre Dumnezeu, El te însoțește pe cale. Este o împreună și reciprocă locuire a lui Dumnezeu în noi și a noastră în Dumnezeu, ce marchează finalitatea oricărui eforturi de depășire a propriei condiții.

**Lacrimile pot schimba cursul
firesc al lucrurilor**

Plecarea în pelerinaj e cea mai evidentă manifestare a dorinței de mântuire, o decizie de a te înstrăina de lume pentru a te întâlni cu Dumnezeu; în ultimă instanță e un exercițiu ascetic de adunare a minții din risipirea lucrurilor și concentrarea întregii ființe într-o găsire a sensului Vieții care este Hristos. E motivul pentru care ascetii-pelerini „s-au lepădat de lume” și au ales pustiia

regăsirii de sine, mergând pe Calea-Hristos, împreună cu Hristos.

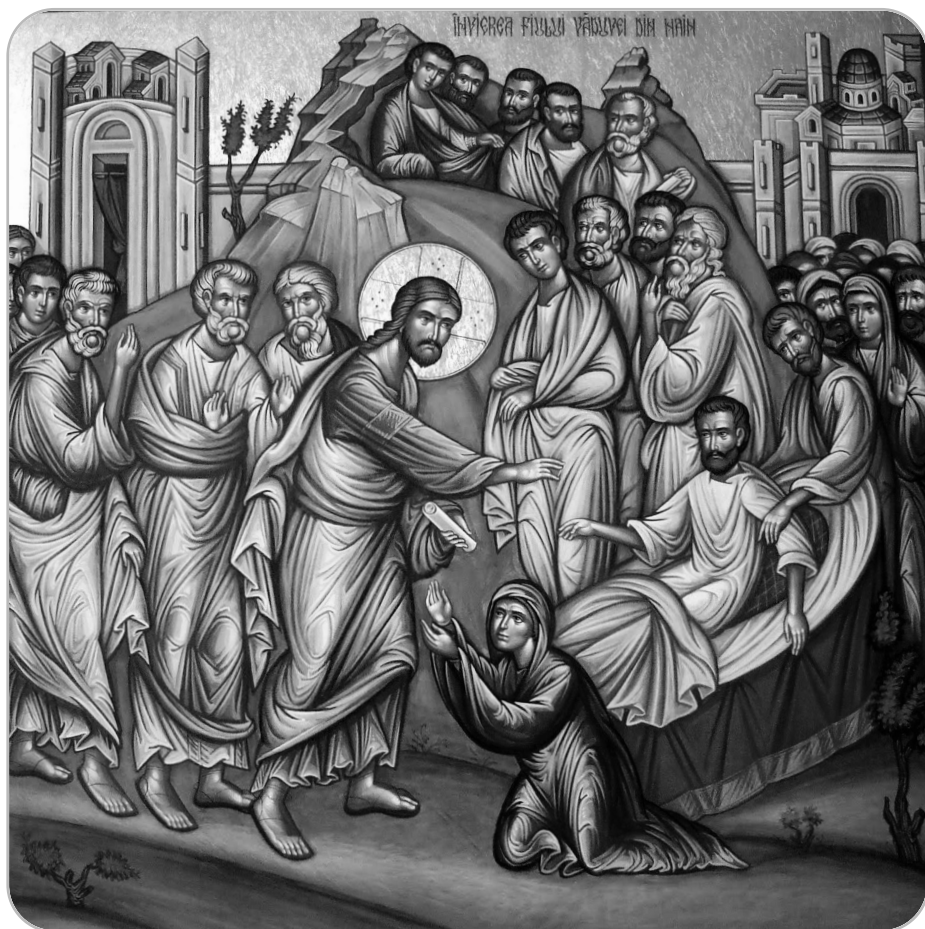
Pericopa evanghelică din Duminica a douăzeci-a după Rusalii, în care se vorbește despre învierea fiului văduvei din cetatea Nain, vine să ne învețe, încă o dată, că omul este în pelerinaj permanent către Împărăția lui Dumnezeu. Cortegiul care petrecea un tânăr spre mormânt a devenit un grup de pelerini spre Hristos Care dă viață. Această scenă se constituie într-un tablou sugestiv, care ne vorbește despre faptul că, în timpul pelerinajului, Dumnezeu și omul se caută reciproc. Când mergi spre Dumnezeu, El vine spre tine (Pilda fiului risipitor), iar întâlnirea reflectă exact înțelesul cuvintelor: „Nu M-ai fi căutat, dacă nu m-ai fi găsit”.

Văduva din această pericopă evanghelică se îndreaptă spre mormântul fiului ei, plângându-i tinerețea irosită, dar și singurătatea ei, gândind că moartea fiului putea fi o pedeapsă divină. În accepțiunea vetero-testamentară, sufletele după moarte ajungeau în Șeol, de unde așteptau să fie scoase de Dumnezeu la viața veșnică sau la oșanda veșnică. Lacrimile mamei și durerea din sufletul ei L-au făcut pe Iisus să păsească în satul Nain și de aici putem vedea că lacrimile au puterea de a schimba cursul firesc al lucrurilor, ele pot determina ordinea istorică a evenimentelor. Întâlnirea lui Hristos cu acel cortegi funerar la porțile cetății Nain e o întâlnire a Vieții cu disperarea ce se naște din moarte. Ca expresie a iubirii materne îndurerate, plânsul este firesc și nimeni nu poate cere unei mame să nu-și plângă fiul. Confruntarea cu moartea unei persoane dragi ne întristează pe oricare dintre noi. Chiar și Iisus a plâns atunci când a auzit că Lazăr a murit (Ioan 11, 35). Însă, de această dată, Iisus îi cere mamei să nu mai plângă, pentru a nu cădea în deznădejde, așa cum a spus Mariei Magdalena în dimineața Învierii, deoarece cel adormit se va trezi prin înviere, nerămânând mort într-o veșnicie.

Moartea în Hristos este un paște

Atingând cu mâna sicriul în care era trupul tânărului, Hristos ne arată că nu numai prin cuvânt, ci și prin trupul Său El poate da viață celor care se ating de El (femeia cu curgere de sânge de doisprezece ani). Această minune anticipoază puterea euharistică de viață dătătoare pentru cei care rămân în comuniune eclesială cu Hristos, Capul Bisericii.

La această viață în Hristos și la întâlnirea cu El față de față accedem în mod plener numai după ce am terminat de parcurs pelerinajul în această lume. Trecerea se face printr-un tunel întunecos, pe care, conventional, îl numim moarte. În accepțiunea gândirii de astăzi, moartea înseamnă angoasă, tristețe, durere. De aici conchidem că omul modern se teme de moarte. V. Hugo spunea: „Nu mă îngrozește moartea, ci pereni-

Lacrimile mamei și durerea din sufletul ei L-au făcut pe Iisus să păsească în satul Nain și de aici putem vedea că lacrimile au puterea de a schimba cursul firesc al lucrurilor, ele pot determina ordinea istorică a evenimentelor. Întâlnirea lui Hristos cu acel cortegi funerar la porțile cetății Nain e o întâlnire a Vieții cu disperarea ce se naște din moarte

tatea ei”, adică ireversibilitatea acestei realități. Sfântul Pavel precizează că moartea este „un dușman ce învinge”. Teama de moarte a semănat în inima omului o dublă angoasă. Pe de o parte trezește teama dispariției, în sensul de aneantizare, iar pe de altă parte, moartea trezește sentimentul tristeții despărțirii de cineva pe care l-am iubit. Înaintea unei astfel de situații s-a găsit Iisus când a întâlnit cortegiul funerar la porțile Cetății Nain. De aceea pe văduvă o îmbărbătează, spunându-i: „Nu mai plânge!”, iar celui adormit: „Tiner, ție îți zic, scoală-te!”. Hristos a dat morții o altă înțelegere, masca ei de tristețe și angoasă a îmbrăcat-o în haina păcii, a liniștii, a calmului, a speranței, a învierii. De aceea în evangheliu nu se amintește despre moartea biologică ca despre o fatalitate, ci doar despre moartea veșnică – lipsă a comuniunii cu Dumnezeu. Moartea în Hristos este un paște. Hristos nu a înlăturat moartea biologică prin Învierea Sa, ci i-a dat o altă înfățișare, o altă perspectivă. Moartea înseamnă despărțirea sufletului

de trup, nu dispariția ce decurge dintr-un destin uman implacabil.

Ruperea comuniunii și trecere în neființă

Pe timpul comunismului, se impusese o expresie care avea sensul dispariției totale a omului prin moarte. Când murea cineva se spunea că trece „în neființă”. Trecerea în neființă însă are un alt sens, nu tocmai de dispariție totală de pe fresca istoriei și din gândirea oamenilor. Expresia o putem folosi și astăzi pentru cineva care atunci când moare de moarte naturală și n-a făcut nimic pozitiv în viață trece în neființă. Spre exemplu, o poți folosi în cazul unui criminal care nu se pocăiește niciodată, spunând că trece în neființă; un apostaziat înverșunat pe care-l prinde moartea în a-L nega pe Dumnezeu, de asemenea, trece în neființă. Nu poți spune, însă, despre oameni cu opere remarcabile că au trecut în neființă, când ei

Îndemnul: „Scoală-te!“ e adresat și nouă,
pentru a ne ridica din racla morții spirituale.

continuă să existe prin atâția alții care le apreciază opera. Nu poți spune despre un sfânt, care, deși n-a lăsat o operă literară, a trăit plener *viața în Hristos*, că a trecut în neființă. El a trecut prin moarte la viață. Așadar, expresia „a trece în ne-ființă“ sau „ne-ființare“ poate fi folosită cu sensul de a nu rămâne în comuniune cu Dumnezeu. Care este adevăratul izvor și sens al existenței reale. Existența de sine, autonomă și excluderea Lui din viața noastră este de fapt o rămânere în ne-ființare: „*Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.*“ (Matei 8, 22).

Viața de aici este considerată ca apendicele unei cărți, al cărei conținut îl constituie viața de dincolo. Depinde enorm de felul cum tratezi în apendice tema conținutului. Spre exemplu, Eminescu a cărui existență s-a consumat în doar 39 de ani. Ce reprezintă acești ani în raport cu eternitatea? Nimic! Dar dacă în 39 de ani ai făcut ceva potrivit darurilor cu care te-a înzestrat Dumnezeu, atunci întreaga eternitate încapă în 39 de ani. Cineva și-a făcut o retrospectivă a vieții și a concluzionat zicând: „trei sferturi din viață am făcut ce nu trebuia, iar ultimul sfert n-am făcut nimic“. Da, unul ca acesta se poate spune că trece în neființă! Când facem ceva pozitiv, având conștiința că facem pentru Dumnezeu, atunci teaurizăm în eternitate, iar moartea nu mai este angoasă, ci un *paste* către tărâmul în care am agonisit și unde regăsim comoara neperisabilă prin care trăim veșnic. Aceasta este marea revoluție care s-a produs prin Hristos la *plinirea vremii*, când morții i s-a dat un alt atribut, acela de somn din care te trezești recreat într-o altă lume incoruptibilă și străină sensibilităților noastre telurice.

În El, vii sau morți, una suntem

Cele două personaje din centrul pericopei evanghelice luate în discuție, văduva și tânărul ridicat din catafalc, reprezintă imaginea comuniunii prin Hristos. În El, fie că suntem vii sau morți, una suntem. Viața de aici se continuă dincolo de mormânt, sub o altă formă existențială. Cei doi, văduva și tânărul, au murit la un moment dat al timpului istoric. Tânărul înviat a mai murit o dată. Când? Evanghelia nu ne mai spune, pentru că nu este important! Important e să știm că trebuie să trăim comuniunea de persoane, fie în viața aceasta, fie dincolo, căci în această viață nu este important doar ceea ce realizăm, ci direcția în care ne mișcăm. Să luăm ca punct terminus pe Hristos și El ne va conduce pe căile vieții pe care ne-a așezat și ne va trece prin moarte în Împărăția cea veșnică.

Învierea tânărului din Evanghelie demonstrează profunđa înțelegere a suferinței umane arătate de Dumnezeu, Care Și-a asumat suferința întregului neam omenesc și a răstignit-o pe cruce. Mântuitorul îl înviază pe tânăr, pentru a fi sprijin și mângâiere mamei lui, arătându-ne în același timp dumnezeirea Sa și puterea Sa asupra morții

Iisus a învins pe cel ce are stăpânirea morții, prin moartea Sa, și ne cheamă să-L urmăm asumându-ne destinul-cruce, ca pelerini ai propriei noastre vieți până în clipa în care fiecărui dintre noi ne va spune „Ținere, ție îți zic, scoală-te!“ (Luca 7, 14) și ne va deschide ușa vieții veșnice în Împărăția Sa

și a vieții: „*Am venit în lume pentru ca lumea să aibă viață și s-o aibă din belșug*“ (cf. Ioan, 10, 10). Această minune demonstrează faptul că adevărata putere distructivă a morții este cea spirituală, abolită în cazul celor care merg pe calea acestei lumi împreună cu Hristos. Lupta împotriva păcatului, ca izvor al morții sufletești, este o condiție *sine qua non* pentru depășirea vieții noastre și, de aceea, îndemnul: „*Scoală-te!*“ e adresat și nouă, pentru a ne ridica din racla morții spirituale; e un îndemn adresat tinerilor contemporani de către Hristos Cel veșnic, de a se ridica din împătımirea în care-i pot arunca societatea consumistă și iluzia unei fericiri efemere;

e un îndemn la ridicarea din moartea spirituală la o viață plină de bucuria prezentei hristice.

Dumnezeu îi arată lui Adam că ieșirea din comuniunea cu El aduce după sine moartea, ca înstrăinare, ca pribegire în neantul lipsei de iubire-*agape*. Adam a cules fructele morții din care și noi am gustat, mărșăluind de generații pe urmele bătătorite ale neascultării. Iisus a învins pe cel ce are stăpânirea morții, prin moartea Sa, și ne cheamă să-L urmăm asumându-ne destinul-cruce, ca pelerini ai propriei noastre vieți, până în clipa în care fiecărui dintre noi ne va spune „*Ținere, ție îți zic, scoală-te!*“ (Luca 7, 14) și ne va deschide ușa vieții veșnice în Împărăția Sa.

Clădirea Spitalului Vechi revine în administrarea Parohiei „Precista Mare“ din Roman

La data de 1 martie 2007, între Parohia „Precista Mare“ și SC Turoag SA a fost încheiat contractul de concesiune nr. 12 din aceeași dată, obiectul contractului constituindu-l cedarea-preluarea în concesiune a bunurilor imobile situate în Municipiul Roman, compuse din suprafața de 13.660 mp teren curți-construcții, împreună cu un imobil, fost spital, în suprafață de 3.569,95 mp având subsol, parter și etaj cu 46 camere, durata concesiunii fiind pentru 99 ani. Contractul este semnat de pr. M. Popovici și poartă ștampila Parohiei „Precista Mare“ la rubrica concedent, iar la rubrica concesionarului figurează manager L.N. Chiriac, purtând ștampila SC Turoag SA.

La data de 16 mai 2008, între Parohia „Precista Mare“ și Fundația „Hanu Ancuței“ a fost încheiat contractul de asociere în participațiune cu nr. 44. Și acest contract a fost redactat de către Cabinetul de avocatură Dr. Ioan Chelaru, purtând ștampila acestuia.

Actele semnate fără respectarea prevederilor statute sunt lovite de nulitate

În urma verificării documentației, care a stat la baza grevării cu sarcini a imobilului, s-a constatat că cele două contracte au fost semnate de către preotul paroh Mihăiță Popovici, fără a respecta prevederile statute și regulamentare, referitoare la grevarea cu sarcini a unui bun din patrimoniul bisericesc: art. 55, al. 1, lit. „j“, și al. 2 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române; art. 31 și art. 32 din Regulamentul pentru administrarea averilor bisericești.

Având în vedere faptul că una dintre părți este o parohie, deci o persoană juridică cu statut spe-

Biserica „Precista Mare“ din Roman

cial, s-a analizat și dacă au fost respectate condițiile prealabile prevăzute de Statul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, respectiv de cel în vigoare la data încheierii lor. Pentru primul contract este vorba de prevederile art. 100 din Statul B.O.R. aprobat prin Decretul M.A.N nr.233/1949, iar pentru cel de al doilea de prevederile art. 98 lit.k cu referire la art. 55 lit.j din Statul B.O.R. aprobat prin H.G. 53/16.01.2008. În esență, este vorba despre atribuțiile Consiliului Eparhial de a decide cu privire la transmiterea cu orice titlu a folosinței sau proprietății asupra bunurilor imobile ale unităților bisericești din eparhie (vânzare, cumpărare, închiriere, schimb etc.), precum și asupra grevării cu sarcini sau afectării de servituți a bunurilor acestor unități.

S-a constatat că s-au încălcat aceste prevederi, ignorându-se faptul că „parohia este comunitatea creștinilor ortodocși, clerici și mireni, situată pe un anume teritoriu și subordonată Centrului eparhial din punct de vedere canonic, juridic, administrativ și patrimonial, condusă de un preot paroh, ca delegat al Chiriarhului“. (art. 43 și 49 din Statul B.O.R.)

În conformitate cu prevederile art. 176, al. 3 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Contractul de concesiune și Contractul de asociere în participațiune, semnate de pr. Mihăiță Popovici, fără respectarea prevederilor statute și regulamentare, sunt lovite de nulitate.

S-a constatat nulitatea contractului de asociere în participațiune

Cu aprobarea Consiliului eparhial al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului și cu binecuvântarea arhierescă a Preasfințitului Ioachim Băcăuanul, Episcop Vicar, PC Pr. Dan Alexandru Antoce, paroh al Parohiei „Precista Mare“ din februarie 2008, a chemat în judecată SC Turoag SA și Fundația „Hanu Ancuței“ pentru constatarea nulității absolute a contractului de concesiune, precum și a contractului de asociere în participațiune.

În fața instanțelor de judecată s-a arătat că nu au fost respectate condițiile *ad validitatem* pentru încheierea contractelor, pe care le enumerăm: a. mandatul special, care în cazul nostru nu a existat pentru preotul paroh care a semnat contractele în cauză (art. 50, lit. e, din Statut BOR); b. aprobarea expresă a Consiliului parohial, compus din 11 membri care nici măcar nu au fost consultați (art. 61 Statut BOR); c. aprobarea expresă și prealabilă a Adunării parohiale (art. 55, lit. j și k din Statut BOR); d. aprobarea expresă și prealabilă a Consiliului eparhial al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, cu mențiunea că la data semnării contractelor, preotul paroh, realizând că încalcă grav Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, prezintă o așa zisă „aprobare“ ulterioară, care însă nu se referă la obiectul contractelor în cauză

La mijlocul sec. al XVII-lea, domnitorul Constantin Cehan Racoviță a înființat o bolniță care aparținea de Biserica „Precista Mare“ și unde Gherasim Putneanu a pus bazele unui spital.

„Ospitalul săracilor“

La mijlocul sec. al XVII-lea, domnitorul Constantin Cehan Racoviță a înființat o bolniță care aparținea de Biserica „Precista Mare“ și unde Gherasim Putneanu a pus bazele unui spital, după ce în timpul războiului ruso-turco-austriac, la Roman, austriecii au înființat un spital de campanie.

În anul 1797, Vartolomei Putneanu, Egumenul Mănăstirii Precista Mare, a apelat la sprijinul Preasfințitului Veniamin Costachi pentru a ridica un spital. Chiriarhul a adunat breslele orașului și le-a cerut ajutorul. Numele vechi al spitalului era „Ospitalul săracilor“ cu un număr de 10 paturi.

Prin resursele Mănăstirii „Precista“, în 1823, numărul de paturi a ajuns la 20, în 1838 la 40 de paturi. În 1872, pe același teren s-a ridicat o nouă clădire cu denumirea „Spitalul Precista Mare Roman“, lucrările durând 13 ani, iar inaugurarea având loc în 1884.

Clădirea spitalului este ridicată în stil neoclasic romantic, având decorația alcătuită din firide și mici turnulețe crenelate, cu două nivele și 46 de săli, putând adăposti 250 - 300 paturi. Proiectul clădirii a fost realizat de Alexandru Constantinescu din Iași.

În anul 1937 se constată degradarea clădirii, iar în urma unor tratative purtate cu Ministerul Sănătății s-a încheiat Convenția nr. 221, prin care Ministerul prelua spitalul pe

termen de 10 ani, cu îndatorirea de a-i acorda întreținerea completă.

Imobilul rămâne în posesia statului, până la data de 3 noiembrie 2003, când, prin sentința civilă nr. 2706 a Judecătorei Roman, acesta revine Parohiei „Precista Mare“, împreună cu 2800 mp de teren aferent construcțiilor.

○ (art. 170, alin. 10 din Statut BOR); e. art.176, al.3 din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române: „actele juridice având ca obiect bunurile din patrimoniul bisericesc, încheiate cu încălcarea prevederilor prezentului statut sunt lovite de nulitate absolută“.

Prin sentința civilă nr. 991/2010, Tribunalul Neamț a constatat nulitatea Contractului de concesiune, dar a respins acțiunea ce avea ca obiect constatarea nulității absolute a contractului de asociere în participațiune.

Împotriva acestei decizii, Parohia „Precista Mare“ a făcut apel la Curtea de Apel Bacău. În ședința publică din 29 martie 2011, prin Decizia nr. 32/2011 pronunțată în Dosarul nr. 353/103/2010, a fost admis apelul și s-a schimbat în parte sentința recurată, în sensul că s-a constatat nulitatea contractului de asociere în participațiune.

Contractul s-a încheiat în condițiile în care ambele părți contractante s-au aflat în culpă

Art. 53, lit. j) din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române prevede că printre atribuțiile Adunării Parohiale se numără și cea referitoare la hotărârea cu privire la cumpărarea, vânzarea și grevarea imobilelor parohiei, din ansamblul reglementării reieșind că preotul paroh nu este împuternicit să încheie singur, în numele și pe socoteala parohiei, acte de dispoziție cu privire la patrimoniul

acesteia. Vânzarea, cumpărarea sau grevarea imobilelor constituie acte de dispoziție, însă în text acestea au caracter enunțativ și nu limitativ.

Obligațiile și atribuțiile Adunării parohiale nu se limitează la a hotărâri cu privire la vânzarea, cumpărarea sau grevarea cu sarcini a imobilelor, ci și cu privire la actele de dispoziție și administrare a patrimoniului parohiei.

Deși la data încheierii contractului de concesiune nu a existat aprobarea Adunării Parohiale, această aprobare a fost obținută ulterior, invocându-se astfel prezumția unei nulități relative.

Instanța de judecată a reținut că acest proces-verbal este ulterior contractului de concesiune încheiat și, de asemenea, din textul acestui document a reieșit că membrilor Adunării Parohiale nu li s-au adus la cunoștință natura și efectele contractului pentru care li s-a cerut acordul.

Contractul atacat în instanță nu a fost autentificat în fața notarului public, ci doar redactat și asistat de către Cabinetul de Avocatură Dr. Ioan Chelaru, acesta nefiind înscris autentic și având natura juridică a unui înscris sub semnătură privată. Pentru a produce efectele prevăzute de art. 969 Cod Civil ar fi trebuit ca această convenție să fie legal făcută. Cum însă preotul paroh nu avea împuternicirea legală în vederea încheierii actelor, s-a constatat nulitatea acestora.

În ceea ce privește principiul *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (Nimeni nu poate invoca în susținerea intereselor sale propria

sa culpă) s-a constatat că acest contract s-a încheiat în condițiile în care ambele părți contractante s-au aflat în culpă. Decretul nr. 233/1949 era un act normativ în vigoare opozabil ambelor părți. S-a reținut că actuala acțiune este formulată în condițiile în care parohia are un nou preot paroh decât cel care, nelegal, a angajat parohia prin semnarea contractului.

Cu privire la Contractul de asociere în participațiune, Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, la art. 94, lit. j) stipulează în mod expres că una dintre atribuțiile Adunării Parohiale este și aceea de a hotărâri asupra „administrării bunurilor bisericești e-parhiale și fundamentale“ și „hotărâște cu privire la cumpărarea de imobile, la vânzarea și la grevarea imobilelor parohiei“, atribuții ce sunt exercitate de Consiliul Parohial (ar. 63) pe timpul cât Adunarea parohială nu este întrunită.

Date fiind cele mai sus menționate rezultă că erau absolut necesare aprobarea și avizul Adunării Parohiale și a Consiliului Parohial.

Împotriva deciziei Curții de Apel Bacău s-a promovat calea de atac a recursului. Astfel, la data de 21 octombrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție respinge ca nefondat recursul declarat de pârâții FUNDAȚIA HANU ANCUTEI ROMAN și SC TUROAG SA ROMAN împotriva deciziei comerciale nr.32/2011 din 29 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Bacău – Secția Comercială, Contencios Administrativ și Fiscal ca fiind irevocabilă. (Jurist Aurelian ALEXA)

Oamenii străzii ce trăiesc la Hârja
se adaugă celorlalți 40 de bătrâni, care trăiesc
o nouă viață în Centrul rezidențial de aici.

REPORTAJ

Bătrânii străzilor în grija Bisericii

În orașul Praga din Cehia a avut loc, în perioada 29 septembrie – 2 octombrie 2011, Congresul European al Directorilor de Cămine de Bătrâni, cu tema „Marile tabuuri în îngrijirea de lungă durată”. Centrul de la Hârja a fost singura instituție a Bisericii Ortodoxe, care a avut un reprezentant la congres.

În acest Așezământ se desfășoară o activitate social-filantropică a Parohiei Hârja, deci a Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, respectiv a Bisericii Ortodoxe Române, având ca parteneri și cabinete medicale și de terapie, în care bătrânii instituționalizați sunt îngrijiți în spiritul valorilor morale creștine.

Câteva persoane cu povești de viață cutremurătoare, lăsate în stradă sau rămase fără adăpost și fără venituri, și-au găsit alinarea sufletească la Centrul rezidențial de la Hârja, aflat în grija Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, alături de alți bătrâni, oameni cu vieți dintre cele mai diferite.

Impresionantă este și povestea vieții unei femei care a ajuns la Hârja de la Spitalul Județean din Bacău. Batjocorită de propriul soț, trimisă în stradă să facă rost de bani, femeia a ajuns la un moment dat, din cauza abuzurilor fizice, să-și piardă inclusiv vederea. A fost găsită în stare gravă și internată în spital. Fără acte, fără bani, a ajuns în atenția asistenților sociali care s-au străduit să facă totul pentru a o ajuta. „Femeia ajunsese la urgență. Era într-o situație deplorabilă. Nu mai avea pe nimeni. Am mutat-o, o vreme, dintr-o parte în alta a secțiilor. Era dificil. La Bacău nu mai erau locuri, iar adăpostul era închis. Ne-am interesat și am sunat la Centrul rezidențial de îngrijire a persoanelor vârstnice de la Hârja. Preotul de acolo, Ilarion Mătă, a fost receptiv la apelul nostru și a primit-o. Dacă nu ar fi fost Hârja, ar fi fost o problemă foarte mare, pentru că acea persoană nu mai avea nicio speranță”, a declarat Liliana Zidel, asistent social la Spitalul Județean de Urgență Bacău. Din nefericire, acest caz nu este singular.

Familia de la Hârja

„În rândul cazurilor de oameni fără adăpost pe care le avem în grijă se numără părinți care au fost forțați de proprii copii să-și vândă casa, care au divorțat și, în urma partajului, au rămas pe drumuri, sau pensionari cărora statul le-a pus

Bătrânii de la Hârja beneficiază de un program care să faciliteze reintegrarea lor comunitară, contribuind la păstrarea stimei de sine, esențială pentru cei ajunși la vârsta nepuțințelor

sechestrul pe locuință, pentru că nu mai aveau posibilitatea de a-și achita datoriile. Cu toții, oameni grav bolnavi, cazuri medicale dificile, din cauza condițiilor de viață pe care le-au avut. Pentru fiecare dintre ei s-au făcut, fie la Bacău, fie la Onești, anchete sociale. Am încercat, ajutați de medici, să-i punem pe linia de plutire. Iar acum se află cu toții în grija Bisericii”, a explicat preotul Ilarion Mătă, parohul de la Hârja.

La acest așezământ rezidențial, oamenii străzii întâlnesc o adevărată familie. O casă primitoare, îngrijire medicală zilnică, tratament și mâncare, dar și un program spiritual menit să le aducă liniștea și pacea sufletească. Încercarea Bisericii de a-i ajuta pe oamenii străzii nu este una ușoară. Este nevoie de con-

științe care înțeleg mesajul lui Hristos și se implică efectiv în ajutoarea semenilor. Ajutorul Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, pentru asigurarea tratamentului, medicației și tuturor celorlalte necesare celor aflați la Hârja, este completat și de creștinii care vin să-și înscrie numele în rândul binefăcătorilor așezământului social de aici. „Sustineri financiară a acestor cazuri dificile se face prin contribuția asigurată din fondurile Eparhiei noastre, prin grija Preasfințitului Episcop Ioachim Băcăuanul, dar și prin sponsorizări și donații. Pentru că fiecare caz are sponsorul lui”, a mai adăugat preotul Ilarion.

Oamenii străzii ce trăiesc la Hârja se adaugă celorlalți 40 de bătrâni, care trăiesc o nouă viață în Centrul rezidențial de aici. (pr. Ctin GHERASIM)

Centrul de la Hârja, singurul reprezentant al Ortodoxiei în congres la Praga

În orașul Praga din Cehia a avut loc, în perioada 29 septembrie – 2 octombrie 2011, Congresul European al Directorilor de Cămine de Bătrâni, cu tema „Marile tabuuri în îngrijirea de lungă durată”. Din partea Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului a participat la această reuniune, cu binecuvântarea PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, pr. Ilarion Mătă, directorul Centrului rezidențial de îngrijire a persoanelor vârstnice „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare” Hârja. „La Congresul de la Praga au fost 500 de participanți din 8 țări europene, România fiind reprezentată de trei directori ai unor instituții de ocrotire socială. Centrul de la Hârja a fost singura instituție a Bisericii Ortodoxe, din întreaga Europă, care a avut un reprezentant la Congres. În prima zi a întâlnirii, au fost prezentate referate și proiecte având ca subiecte mediul și energia electrică în centrele

rezidențiale de bătrâni, marile tabuuri în îngrijirea de lungă durată, demnitatea și îngrijirea bătrânilor s.a. În a doua și a treia zi a Congresului, lectori din diferite țări au abordat tematici referitoare la problemele vârstnicilor din centrele de ocrotire socială”, a relatat pr. Ilarion Mătă. În cadrul acestui congres, Arhiepiscopia Romanului și Bacăului, prin Centrul rezidențial Hârja, a reușit să încheie contracte de parteneriat cu centre de vârstnici din alte țări. „Dr. Wilfried Schluter, președintele Asociației Europene a directorilor de cămine pentru persoane vârstnice din Europa, a felicitat modul în care Preasfințitul Ioachim Băcăuanul este implicat în activitățile social-caritative. În același timp, dr. Wilfried Schluter și-a exprimat dorința de a vizita Centrul rezidențial de la Hârja și celelalte centre sociale din Eparhia Romanului și Bacăului”, a mai spus pr. Ilarion Mătă. (www.basilica.ro)

„Tainele Bisericii – pelerinaj spre sfințenie“

În Sala „Dr. Iustin Moiescu“ a Centrului eparhial Iași a avut loc luni, 17 octombrie deschiderea Simpozionului Internațional „Tainele Bisericii – pelerinaj spre sfințenie“, organizat de Facultatea de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae“, împreună cu Facultatea de Teologie Romano-Catolică din Iași și Universitatea „Al. I. Cuza“ din Iași. Prezent la eveniment, Preasfințitul Ioachim Băcăuanul a subliniat importanța temei dezbătute în cadrul simpozionului „Tainele Bisericii – pelerinaj spre sfințenie“: „Grija noastră este aceea de promova valoarea familiei. Dacă familia intră în criză, în tulburare, este foarte greu să regăsim calea către împărăția lui Dumnezeu. Dezbaterile care va avea loc este importantă,

iar *pelerinajul* pe care îl începeți prin simpozion va fi benefic pentru acei căutători de spiritualitate care pășesc în viața de familie. Este important ca în cadrul academic să se dezbată problema familiei, care este lucrarea Duhului Sfânt în Biserică. Mulțumim pentru invitația de a deschide acest simpozion. În numele Înaltpreasfințitului Teofan și al Sinodului mitropolitan, binecuvântăm lucrările simpozionului și nădăjduim ca acesta să aducă folos tuturor“, a spus PS Ioachim Băcăuanul.

Cu acest prilej au fost deschise cursurile pentru obținerea gradelor profesionale în preoție și au fost lansate trei volume apărute la Editura Doxologia a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei:

„Învățământul universitar vocațional la ceas aniversar – 2010. Studii și cercetări“, „Autocefalia Bisericii și mărturisirea credinței“ și manualul „Teologie pastorală al lui Melchisedec Ștefănescu“, apărut în 1862 și reeditat în 2011. Primul volum amintit cuprinde lucrări din cadrul Simpozionului „150 de ani de la întemeiere și 20 de ani de la renașterea învățământului teologic“ desfășurat la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Iași în 2010, iar cel de-al doilea conține lucrări de la simpozionul care a avut loc tot anul trecut, la aceeași facultate, fiind dedicat Anului omagial al Crezului ortodox și al Autocefaliei B.O.R.. (pr. Ctin GHERASIM)

2013 – Anul Omagial al Sfinților Împărați Constantin și Elena

În zilele de 24 – 25 octombrie 2011, în Sala Sinodală din Reședința patriarhală, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, informează printr-un comunicat Biroul de Presă al Patriarhiei Române. Între hotărârile luate, de interes public sunt următoarele: proclamarea anului 2013 ca Anul omagial al Sfinților Împărați Constantin și Elena în Patriarhia Română, la împlinirea a 1700 de ani (313 – 2013) de la Edictul de toleranță religioasă de la Milano al împăratului Constantin cel Mare; organizarea în eparhiile Patriarhiei Române a unui concurs de educație social-filantropică în 2012, Anul omagial al Tainei Sfântului Maslu și al îngrijirii bolnavilor; editarea unei Istории a parohiilor ortodoxe române; implementarea programului de cateheză pentru adulți „Calea mântuirii“ în eparhiile Patriarhiei Române.

Mitropoliții Andrei Șaguna și Simion Ștefan au fost proclamați sfinți

Visul ardelenilor de a avea în calendar ca sfinți pe mitropoliții Andrei Șaguna și Simion Ștefan, cei doi ierarhi renumiți care le-au păstorit cu mult dar înaintașii de pe pământul transilvan, s-a împlinit la sfârșitul lunii octombrie. Sâmbătă, 29 octombrie, la Catedrala mitropolitană din Sibiu, 33 de ierarhi au proclamat canonizarea Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, mitropolitul Transilvaniei, iar a doua zi, Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia a găzduit sărbătoarea proclamării ca sfânt a mitropolitului Simion Ștefan.

Evlavia credincioșilor din Ardeal la ierarhii care au scris istorie pe aceste meleaguri încercate mereu de tot felul de evenimente, ce au zdruncinat ființa neamului românesc, a dat roade în acest an, când Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a recunoscut sfințenia mitropoliților Andrei Șaguna și Simion Ștefan, hotărând trecerea lor în rândul sfinților. (www.basilica.ro)

Stând pe tron, ca o împărăteasă. Aceasta este reprezentarea Cuvioasei Parascheva în fresca admirabilă din Catedrala arhiepiscopală din Roman.

ȘTIRI

Peste șase veacuri de cinstire a Sfintei Parascheva în Eparhia Romanului și Bacăului

Două biserici de lemn, datând din veacul al XVI-lea, de la Târgu Ocna și Răchitoasa, sunt doar semne ale unei cinstiri seculare a Sfintei Parascheva în județul Bacău. Sărbătoare de suflet pentru toți românii, ziua de 14 octombrie este una specială îndeosebi pentru băcăuani, al căror județ are un număr impresionat de biserici cu hramul Ocrotitoarei Moldovei, unele dintre ele mai vechi decât anul aducerii la Iași a sfințelor sale moaste de către voievodul Vasile Lupu. Mai mult, credincioșii

din zona Bacăului au păstrat o conștiință vie a credinței în puterea Sfintei Parascheva și în perioada comunistă. Astfel, după 1947, când Sfânta Parascheva a ajuns în Bacău în cadrul unui amplu pelerinaj pentru izbăvirea de foamete, credincioșii au păstrat în memorie aceste momente, iar la Filipești sau Enăchești, dar și în alte locuri, unde au poposit sfințele moaste, au fost ridicate lăcașuri de cult. „În zona Moineștiului avem peste 20 de biserici închinată Sfintei Parascheva, iar pe stema eparhiei noastre, a Romanului și Bacăului, Sfântul Sinod a aprobat ca Sf. Parascheva să fie ca emblema, ceea ce dovedește că acest cult al său este mult mai vechi, cu peste două sute de ani înainte să fie aduse sfințele ei moaste la Iași”, a explicat PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul. Ca în fiecare an, oamenii arată dragostea de cele sfinte, mijlocirea Sfintei Parascheva fiind evidentă și eficientă pentru toți cei care i se roagă fără îndoială în suflet. În toate lăcașurile de cult răsună cuvintele „Întru tine maică...”. Pe lângă Catedrala arhiepiscopală din Roman, ce datează din veacul al XV-lea, în județul Bacău sunt multe lăcașuri ce stau mărturie a faptului că Sfânta merită pe deplin numele de „Ocrotitoare a Moldovei”.

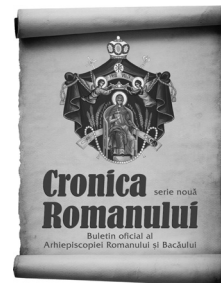
Sfânta de la Roman

Stând pe tron, ca o împărăteasă. Aceasta este reprezentarea Cuvioasei Parascheva în fresca admirabilă din Catedrala arhiepiscopală din Roman, imagine mai puțin consacrată a Ocrotitoarei Moldovei. Trecută cu vederea sau neglijată de-a lungul timpului, icoana ce străjuiește lăcașul de cult mușatin revine în atenția credincioșilor din cuprinsul Patriarhiei Române, datorită implicării deosebite a

PS Episcop Ioachim Băcăuanul. Cunoscător și susținător al tradiției, PS Sa încearcă an de an să ne reamintească faptul că Sfânta Parascheva este și ocrotitoarea catedralei din Roman și, implicit, a tuturor băcăuanilor. Mai ales că în județul nostru există biserici închinată Cuvioasei de la începutul veacului al XVI-lea. Cu o stăruință patericală, PS Sa a reușit, cu fiecare an, să atragă mai mult evlavie credincioșilor spre altarul de unde au răsunat primele cântări românești închinată unuia dintre cei mai iubiti sfinți din calendar. Și în acest brumar precios, sute de pelerini au poposit în catedrală pentru a se ruga sfintei. Sub oblăduirea cuvioasei, în câțiva ani cele câteva sute de suflete ce participau la hramul Catedralei arhiepiscopale au rodit asemenea seminței de grâu. Anul acesta, numărul închinătorilor a fost cu mult mai mare. Și toți au purtat pe brate icoana cuvioasei Parascheva, așa cum apare ea de sute de ani în fresca de la catedrală. „Noi spunem Sfânta Parascheva de la Roman, întrucât, zugravul acestei fresce, probabil un teolog sau poate la îndemnul episcopului care a dat tema iconografică a acestui registru, o pictează pe Sf. Parascheva într-o formă aparte, ca o împărăteasă așezată pe un tron, asemenea Maicii Domnului, ceea ce înseamnă că poporul avea o evlavie deosebită. Din viața ei știm că era atât de smerită și, în chip minunat, atât de înălțată de Dumnezeu. Iar poporul o numea folositoare de multă vreme. Este impresionantă această icoană, pe care noi, în ultimul timp, am dat-o credincioșilor. Cred că acum aproape fiecare creștin din eparhia noastră are în casa sa icoana Sfintei Parascheva pe tron, ca rugătoare, ca mijlocitoare la Bunul Dumnezeu”, a mai spus PS Părinte Episcop Ioachim Băcăuanul. (pr. Ctin GHERASIM)

La o zi după sărbătoarea Sfintei Parascheva, băcăuanii au avut bucuria de a participa la slujba de sfințire a bisericii din Fundu Tutovei.

PSepiscop Ioachim Băcăuanul în mijlocul credincioșilor de la Fundu Tutovei

Sfințirea bisericii de la Fundu Tutovei

La o zi după sărbătoarea Sfintei Parascheva, băcăuanii au avut bucuria de a participa la slujba de sfințire a bisericii din Fundu Tutovei, unul dintre cele mai noi lăcașuri de cult ridicate în județul Bacău. Slujba de târnosire a bisericii din Fundu Tutovei a fost oficiată de PS Episcop Ioachim Băcăuanul, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Având hramul „Izvorul Tămăduirii”, biserica reprezintă un model de lucrare a Providenței în viața unei comunități. „Am preluat construcția într-o stare foarte precară. Majoritatea enoriașilor sunt pensionari, iar tinerii trăiesc din ajutor social sau sunt plecați la muncă în străinătate. Puterea economică a comunității

este foarte limitată. De aceea am insistat pe lângă mulți oameni din Bacău și din țară, prieteni și cunoștințe, care au jucat un rol foarte important în ridicarea noului lăcaș de cult”, a declarat preotul Daniel Mărari.

Între anii 2009 – 2011, armonia noii construcții a bisericii s-a întregit și cu alte lucrări importante, atât în interiorul, cât și la exteriorul clădirii. „Principalul ctitor al bisericii este domnul Florin Bălan. Un alt sprijin de nădejde a fost primarul comunei, domnul Gheorghe Andrieș, precum și enoriașii, fiecare după putere și credință”, a mai adăugat preotul Daniel Mărari. (pr. Ctin Gherasim)

Omiliile Sf. Ioan Hrisostom, în versuri

Sâmbătă, 23 octombrie 2011, s-a desfășurat în cancelaria Liceului cu program sportiv din Roman un eveniment cultural care s-a bucurat de atenția reprezentanților autorităților locale, laice și bisericești.

Prezent la eveniment, Preasfințitul Părinte Ioachim Băcăuanul a rostit în deschidere un cuvânt de felicitare și încurajare celor care au inițiat și realizat această manifestare. Activitatea a avut ca principal obiectiv lansarea a două cărți, care au văzut lumina tiparului la Editura Mușatinia.

Prima carte, „Chivotul Syncategorematoelor și Infinitul” a prof. univ. dr. emerit Tudor Ghi-deanu a fost prezentată de profesorul Gheorghe A.M. Ciobanu. Audiența a remarcat actualitatea ideilor susținute de o bogată referință bibliografică, idei ce își găsesc relevanța și aplicabilitatea atât în teologie, cât și în științele viitorului.

Cartea profesorului Mihai Andone, intitulată „Predicile Sfântului Ioan Gură de Aur în haine ri(t)mate”, a fost prezentată de prof. T. Ghi-deanu, cel care a și prefăcut lucrarea. Prezentatorul a sub-

Eveniment religios la Tamași

Biserica „Nașterea Maicii Domnului” din Tamași a căpătat o imagine nouă. „Lucrările au debutat în anul 2006, de când a început renovarea totală a bisericii, atât în interior, cât și în exterior. Am spălat pictura interioară, am pictat catapeteasma, am pus tablă nouă pe acoperiș, am montat centrală termică și am adus obiecte de cult noi. Toate acestea au fost posibile datorită implicării credincioșilor din parohie”, ne-a explicat preotul Sorin Popica. Eforturile făcute de părintele Popica s-au concretizat duminică, 9 octombrie, cu o impresionantă slujbă de sfințire oficiată de PS Episcop Ioachim Băcăuanul, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. (C.G.)

În sprijinul celor defavorizați la Ruși-Ciutea

Sâmbătă, 8 octombrie, în cadrul slujbei oficiate de PS Episcop Ioachim Băcăuanul, un nou așezământ social a fost dat în folosință lângă Biserica „Sf. Nicolae” din Ruși-Ciutea. Construit de preotul Ion Ghioc, acest edificiu vine în sprijinul persoanelor nevoiașe din zona Letea Veche. „Ansamblul multifuncțional, avându-l ca ocrotitor pe Sf. Ierarh Spiridon, cuprinde o sală de mese, o bucătărie și un cabinet de consiliere. Construcția a fost începută în anul 2008, și, cu ajutorul lui Dumnezeu și având susținerea unor oameni cu suflet mare, anul acesta am reușit să o finalizăm”, a explicat preotul Ghioc. Unul dintre cei mai importanți susținători ai acestui așezământ a fost Petru Dochiu, viceprimarul din Letea Veche. „Sunt fiu al satului și am considerat de cuviință să ajut Biserica, să mulțumesc bunului Dumnezeu pentru darurile pe care mi le-a dat, ajutând sfântul lăcaș”, a declarat viceprimarul, care speră ca, în viitorul apropiat, să poată ajuta și la restaurarea bisericii din Ruși-Ciutea. „Avem un lăcaș de rugăciune care trebuie să-și recapete strălucirea inițială. Este o biserică veche și necesită mai multe intervenții. Sperăm să putem, în viitor, să găsim fondurile necesare pentru restaurarea ei”, a mai precizat Petru Dochiu. (pr. Ctin Gherasim)

liniat că autorul „a stăruit – cu osârdie, smerită ascultare, har catehetic și talent poetic – să reedifice și să pună în haine noi, ri(t)mate, Predicile (Omiliile) Sfântului Ioan Gură de Aur”, care au fost traduse din limba germană și publicate la 1883 de marele episcop al Romanului, Melchisedec Ștefănescu.

Evenimentul a fost aureolat în chip firesc de cuvântul PS Episcop Ioachim Băcăuanul, care a integrat manifestarea în contextul mai complex al proiectului Centrului eparhial – cel de finalizare, anul viitor, a lucrărilor la Fundația Melchisedec Ștefănescu, când se dorește ca marele episcop fondator să fie canonizat oficial de Sfânta noastră Biserică. (pr. Ionel DORU)

„Nu trebuie să uităm că avem nu doar o locuință pământească, terestră, ci și una în Împărăția lui Dumnezeu“, a precizat PS Episcop Ioachim Băcăuanul în cuvântul adresat locatarilor din noile blocuri ANL inaugurate la Bacău.

Daruri spirituale de casă nouă

Locatarii noilor blocuri ANL din zona Narcisa a municipiului Bacău au avut parte de o inaugurare specială cu ocazia dării în folosință a noilor apartamente de pe strada Făgăraș. Aceștia l-au avut în mijlocul lor pe PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, care a venit de la Biserica „Sf. Dumitru“, situată în apropiere, unde a participat la slujba hramului. Episcopul i-a binecuvântat pe noii locatari chiar în ziua în care aceștia au primit cheile locuințelor din mâna primarului Romeo Stavarache.

Cu această ocazie, 125 de familii au primit din partea episcopului câte un mic dar, la intrarea în casa nouă. „Cred că este un eveniment pentru care se cuvine să mulțumim Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, pentru că astăzi, de ziua serbării lui și a hramului bisericii din acest cartier, ați primit cheile casei dumneavoastră, fiind cu toții enoriașii parohiei din Narcisa. Am venit cu bucurie în cartierul Dumitrița, aducând câte o dumitriță spirituală în fiecare casă, pentru fiecare familie care a primit un adăpost“, a declarat PS Episcop Ioachim.

PS Părinte Episcop Ioachim Băcăuanul le-a vorbit celor peste 200 de persoane prezente în fața blocurilor despre legătura dintre casa în care locuim și Biserica lui Hristos. „Prin faptul că noi sau preotul nostru intrăm în casă, înseamnă că aici intră îngerii lui Dumnezeu, așa cum spune și o rugăciune a Bisericii. Dacă locuința aceasta, pământească, este un loc de pace, de liniște, de comuniune cu cei dragi, și de întraajutorare, atunci putem spune că prin casa de aici ne pregătim locuința din

125 de familii care s-au mutat în noile blocuri ANL din Bacău au primit din partea PS Episcop Ioachim Băcăuanul un dar de casă nouă

ceruri. Nu trebuie să uităm că avem nu doar o locuință pământească, terestră, ci și una în Împărăția lui Dumnezeu, pentru care trebuie să ne pregătim în permanentă. De altfel, astăzi v-am prezentat preotului paroh de aici, care este reprezentantul nostru în mijlocul dumneavoastră, pentru a vă aminti că pe lângă apartenența la această lume, sunteți și fiii Bisericii“, a mai spus PS Episcop Ioachim Băcăuanul, îndemnându-i pe oameni să fie nu doar buni locatari și vecini, ci și buni creștini.

Impresionant a fost numărul mare de tineri, care, cu siguranță, nu vor uita prea curând faptul că, în ziua în care au pășit pentru prima oară în casă nouă, l-au avut alături pe episcopul locului. „Cred că a fost de bun augur acest eveniment. Majoritatea locatarilor este formată din tineri și credem că prin icoanele pe care le-au primit astăzi în dar, prin prezenta noastră aici, nu vor uita niciodată că în această viață trebuie să împlinească și cele spirituale“, ne-a declarat PS Episcop Ioachim Băcăuanul. (Pr. Ctin GHERASIM)

Sărbătoare în Mitrovița Bacăului

În Mitrovița Moldovei din municipiul Bacău se află cel mai impresionant lăcaș de cult construit în țară în cinstea Sfântului Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir. Peste 1500 de băcăuani au serbat hramul bisericii închinată Sfântului Mare Mucenic Dimitrie. Slujba religioasă a fost săvârșită de către PS Episcop Ioachim Băcăuanul, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Prăznuirea protectorului acestei biserici și al cartierului din zona de sud a orașului se înscrie într-o tradiție religioasă deosebită. „Sărbătoarea a început de duminică seara, pe 23 octombrie, când, după slujba Vecerniei, au fost împărțite peste 1500 de pachete, special pregătite pentru credincioși. Miercuri dimineață a fost oficiată Sfânta Liturghie de către PS Ioachim Băcăuanul, după care i-am pomenit pe cei adormiți din neamurile noastre și pe cei al căror patron spiritual este Sfântul Dumitru. Sărbătoarea hramului parohiei noastre s-a încheiat cu Slujba Vecerniei și Acatistul Sfântului“, a precizat părintele Ioan Pleșcău, parohul Bisericii „Sf. Dumitru“. (Pr. Ctin GHERASIM)

Locuitorii Cartierului Muncitoresc din Roman,
dar și credincioși din mai multe zone ale Moldovei
au participat la târnosirea Bisericii
„Sfântul Mare Mucenic Dimitrie“.

Doisprezece ani de zidire într-o credință

Duminică, 23 octombrie, a avut loc sfințirea Bisericii „Sfântul Dimitrie, Izvorătorul de Mir“ din Cartierul Muncitoresc al municipiului Roman. Slujba de sfințire a fost oficiată de IPS Arhiepiscop Teodosie al Tomisului și PS Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, alături de un sobor de 60 de preoți și diaconi. La eveniment au participat reprezentanți ai autorităților locale și județene, precum și numeroși credincioși. Manifestarea a marcat finalizarea lucrărilor la această biserică, ridicată de-a lungul a 12 ani de către părintele paroh Vasile Strat.

Lăcașul de cult, cu o suprafață de 225 de metri pătrați în interior, este un complex alcătuit din biserică, un așezământ social-filantropic și un turn clopotniță. Lucrările de construcție la Biserica „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie“ au început în luna octombrie a anului 1999, când pr. paroh Vasile Strat a fost delegat de Înaltpreas-

finitul Eftimie, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, pe atunci Episcop al Romanului și Bacăului, să coordoneze noul șantier. Pe lângă biserica propriu-zisă, ansamblul parohial mai cuprinde un așezământ social-filantropic și turnul clopotniță.

„Construirea bisericii a început la 26 octombrie 1999, când IPS Eftimie m-a delegat să coordonez lucrările de execuție. Pentru realizarea construcției am fost ajutat de multe instituții și oameni cu suflet mare care iubesc Biserica lui Hristos. Arhitectura ștefaniană, fațada ornată cu mozaicuri bizantine și învelitoare specială, din tablă de cupru, sunt câteva dintre particularitățile bisericii noastre. Lăcașul de închinăciune este înzestrat cu odoare de mare preț, donate de către româșcani și nu numai“, a spus preotul paroh Vasile Strat.

zile vii ale Bisericii noastre lucrătoare“, a relatat pr. Florin Țuscanu, protopop al Protopopiatului Roman. La propunerea PS Părinte Episcop Ioachim, părintele paroh Vasile Strat a primit Crucea Moldavă din partea Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, pentru rodnică activitate desfășurată de-a lungul celor 12 ani de trudă la Biserica „Sfântul Dimitrie“ din Roman.

Părintele paroh Vasile Strat a împlinit și 20 de ani de slujire preotească, un prilej de mulțumire și de prețuire din partea tuturor celor care l-au susținut. Această nouă biserică a Romanului, închinată Sfântului Dimitrie, este încă un mărgăritar, care se așază în această salbă a bisericilor vechi mușatine, având în centru Catedrala arhiepiscopală „Sfânta Parascheva“. „Pentru credincioșii din Roman a fost o zi de bucurie, de binecuvântare și de bună-rodire“, a adăugat pr. protopop Florin Țuscanu. (pr. Ctin GHERASIM)

„Încă un mărgăritar în salba bisericilor mușatine“

Locuitorii Cartierului Muncitoresc din Roman, dar și credincioși din mai multe zone ale Moldovei au participat la târnosirea Bisericii „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie“. Înaltpreasfințitul Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, în cuvântul de învățătură rostit cu această ocazie a explicat pericopa evanghelică citită în timpul Sfintei Liturghii, iar PS Părinte Episcop Ioachim Băcăuanul a subliniat importanța sărbătorii și rolul Bisericii în comunitate. Preasfinția Sa a vorbit despre felul în care ridicarea zidurilor sfinte ale Bisericii „Sfântul Dimitrie“ a atras „multime mare de credincioși, care sunt cărâmi-

**PS Ioachim Băcăuanul a făcut cunoscut
proiectul de program pentru anul 2012,
când se împlinesc 120 de ani de la trecerea la cele
veșnice a Episcopului Melchisedec Ștefănescu.**

ȘTIRI

Sinaxă monahală la Centrul eparhial Roman

Sub semnul binecuvântării Sfintei Cuvioase Parascheva, la Centrul Eparhial din Roman a avut loc vineri, 21 octombrie, o nouă sinaxă a stareților, staretelor și duhovnicilor din mănăstirile Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului. Pentru început, toți participanții s-au rugat alături de PS Episcop Ioachim Băcăuanul în cadrul Sfintei Liturghii oficiată în catedrală de părintele exarh arhim. Pimen Costea și părinții stareți de la mănăstirile eparhiei. Răspunsurile la strană au fost date de o corală inedită, alcătuită din maicile starete. Sinaxa s-a desfășurat sub președinția PS Ioachim Băcăuanul, în casele de protocol „Episcop Lucian Triteanul” ale Centrului Eparhial.

După cuvântul de introducere al părintelui exarh, PS Episcop Ioachim Băcăuanul s-a referit la ultimele hotărâri ale Sfântului Sinod și la punerea lor în aplicare în cele 28 de schituri și mănăstiri. De asemenea, ierarhul a subliniat importanța trăirii în comuniune hristică a vieții monahale, precum și utilitatea întraajutorării între mănăstirile și schiturile eparhiei, reiterând rolul deosebit al filantropiei în viața bisericească.

Sinaxa a continuat apoi cu probleme de ordin administrativ și social-economic, aspecte ale căror soluționări contribuie într-o mare măsură la bunul mers al activității într-o comunitate monahală. Între subiectele dezbătute la această sinaxă s-au aflat situația terenurilor aparținând așezămintelor monahale, situația personalului angajat și a patrimoniului mobil și imobil, precum și diferite probleme cu aspect juridic.

PS Ioachim Băcăuanul a făcut cunoscut proiectul de program pentru anul 2012, când se împlinesc 120 de ani de la trecerea la cele veșnice a Episcopului Melchisedec Ștefănescu. Întâlnirea stareților, staretelor și a duhovnicilor s-a încheiat cu vizitarea noii Fabrici de lumânări „Sf. Fotini” și a Complexului Muzeal din incinta Centrului Eparhial Roman.

Consfătuirea profesorilor de religie din Bacău, sub binecuvântare arhierescă

La sediul Protopopiatului Bacău a avut loc, în ziua de 7 octombrie, întrunirea profesorilor și preoților titulari de Religie Ortodoxă din județul Bacău, prezidată de Preasfințitul Episcop Ioachim Băcăuanul. În deschiderea întrunirii, prof. Irina Leonte, inspector școlar de specialitate al disciplinei Religie în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Bacău, a vorbit despre proiectele derulate în anul școlar 2010-2011, precum și despre cele care urmează a fi puse în practică în noul an școlar. Au urmat apoi prezentări făcute de profesorii metodiști din cele zece cercuri metodice aflate în județ.

A urmat cuvântul de binecuvântare al Preasfințitului Părinte Episcop Ioachim Băcăuanul, care i-a felicitat pe dascăli pentru rezultatele deosebite obținute anul trecut la concursurile școlare naționale și olimpice de specialitate. De asemenea, PS Părinte Ioachim le-a adresat profesorilor câteva sfaturi părintești în ceea ce privește modul în care trebuie transmis mesajul Bisericii în timpul orelor de curs. „Hristos este iubire – pe aceste cuvinte și semnificația lor trebuie să ne întemeiem mesajul”, a precizat PS Episcop-vicar

Ioachim Băcăuanul. Totodată, Preasfinția Sa a accentuat importanța cunoașterii reciproce între dascăli și preoții din parohiile în perimetrul cărora se află unitățile de învățământ, subliniind rolul creator al comunicării și punerii în practică a unor proiecte comune.

Un loc important în cadrul întâlnirii l-a avut prezentarea noilor norme ale Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române cu privire la învățământul religios. Un alt subiect abordat a fost importanța corelării didactice a profesorilor de Religie cu programele și proiectele derulate la nivel de Patriarhie, în mod special „Hristos împărtășit copiilor” și „Alege Școala”, două proiecte de anvergură, în care este implicată și Eparhia Romanului și Bacăului.

În finalul întâlnirii, Episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului i-a îndemnat pe profesorii de Religie să se implice activ în viața spirituală și culturală a comunităților din care fac parte, reamintindu-le faptul că și ei, asemenea preoților, sunt „sarea pământului” și făclii aprinse din lumina lui Hristos, care trebuie să lumineze calea noilor generații.

În sprijinul elevilor din medii sociale defavorizate

Copiii provenind din familii numeroase, cu posibilități materiale reduse ori având părinții plecați din țară sunt susținuți de Parohia „Sf. Gheorghe” din municipiul Bacău. Odată cu începutul lunii octombrie, ei vin în fiecare zi a săptămânii, de luni până vineri, pe toată durata anului școlar, la cantina „Samarineanul milostiv” a Bisericii „Sf. Gheorghe” pentru a primi o masă caldă și, uneori, datorită susținerii unor binevoitori, și alte ajutoare.

Tot acest program social-filantropic, ajuns la al zecelea an, se derulează sub directa coordonare a preotului paroh Radu Vasile și are în atenție un număr de 25 de copii de la școlile Nr. 10 și Nr. 27, cu toții făcând parte din categoriile mai sus menționate.

**Pagină realizată de pr. Ctin
GHERASIM**

Ortodoxia și provocările lumii contemporane

În perioada 10-28 octombrie, Universitatea Apollonia din Iași, prin Forumul Academic al Creativității, Inovării și Performanței în Arte, a organizat o serie de întâlniri culturale reunite sub titlul „Toamna Artelor la Universitatea Apollonia“, la care au participat mai multe personalități ale culturii române. Invitat pentru a conferența în cadrul acestor manifestări, PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul a susținut referatul cu tema „Ortodoxia și provocările lumii contemporane“, din care prezentăm câteva fragmente în paginile care urmează. Conferința a avut loc la Muzeul Unirii din Iași, în „Sala dublei alegeri“, în ziua de 18 octombrie 2011, în fața unui auditoriu format din oameni de cultură, preoți și studenți interesați de soluțiile pe care Biserica Ortodoxă le propune venind în întâmpinarea problemelor lumii contemporane.

† **Ioachim BĂCĂUANUL,**
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei
Romanului și Bacăului

Acum mai bine de două milenii se năștea Hristos. De atunci, măcar în aparență, lumea s-a schimbat radical. Unde suntem astăzi după 2000 de ani de creștinism? Ce facem? Ne aflăm într-un moment în care auzim adesea pomenindu-se despre secularizarea lumii. Îmi propun în cele ce urmează să aflu, mai întâi, ce este o lume secularizată.

Secularizarea – o confirmare a liberului arbitru

O societate secularizată este cea în care nu mai există autoritate sau ideologie dominantă.

PS Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul, alături de prof. univ. dr. Vasile Burlui, Rectorul Universității Apollonia din Iași, în deschiderea conferinței susținute de Preasfinția Sa în cadrul manifestărilor reunite sub numele de „Toamna artelor“

Iată care sunt câteva dintre trăsăturile ei distinctive: statul nu pretinde să subordoneze Biserica și nici Biserica statul; știința și filosofia nu se mai pun în slujba teologiei, fiecare dezvoltându-se independent; omul trăiește într-un spațiu eterogen, în care nu se poate realiza o ierarhie a științelor într-un singur sistem autoritar, dominant; știința nu mai pretinde să explice ceea ce o depășește; artele frumoase explorează limitele condiției umane, punând în evidență neliniștea și zbuciumul ei. (...)

În fapt, societatea secularizată nu este străină creștinismului. Regăsim în tradiția biblică și iudeo-creștină a primelor veacuri un tip similar de secularism primitiv creștin, care a dus la demitizarea lumii și a cosmosului. (...) Hristos Însuși spune: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“ sau „dați cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu“. Prin aceasta Hristos spune, de fapt, că lasă liber brațul secular și deschide spațiul libertății duhului, discernământului. (...)

Efecte benefice și efecte negative ale secularizării

Nu pot spune cu certitudine dacă secularismul a avut efecte pozitive pentru Biserica sau nu. Stând câțva timp în structurile societății supersecularizate din Occident, am constatat că eliberarea occidentalilor de sub amprenta clericalismului a avut efecte benefice asupra umanității: explorarea cosmosului, a pământului, a creației în

general, explorarea omului însuși. Astfel, natura omului este cunoscută mai bine, chiar în profunzimile ei. (...) Se definește o nouă filosofie – „filosofia celuiialt“. Creștinătatea avea doar filosofia binelui absolut, iar ceea ce nu intra în accepțiunea Bisericii era exclus, ars pe rug, combătut. Acum, se pare că s-a aflat dimensiunea unei societăți care are manifestă un interes autentic față de celălalt, pe care-l acceptă în diferența și alteritatea lui.

Însă, din păcate, secularismul are și foarte multe efecte negative. Asistăm, spre exemplu, la moartea satelor. Satul, care era din toate timpurile o comunitate ce se conducea după legi proprii, organic constituite, a devenit o societate antagonistă. În marile cartiere din metropolele occidentale persoana este redusă la statutul de număr oarecare. Părăsit de copii și prieteni, când nu mai este „în top“, aceasta rămâne un obiect dispensabil, ignorată sau disprețuită fără scrupule de mulțimea angajată într-o goană epuizantă. Constatăm, cu durere, că omenirea s-a aruncat în mrejele unei culturi „malam partem“, adică o cultură a incestului, a sexului, toxicomaniei, violenței, desfrâului, corupției ce anulează maternitatea, paternitatea, filiația și, în fapt, persoana. (...)

Omul modern în căutarea dimensiunii spirituale a vieții

În acest vid spiritual creat de societatea secularizată, asistăm totuși și la o regăsire a religiozității, însă ambiguă și rareori creștină. Sectele

Cuvintele noastre convenționale nu pot să spună exact cine este El în esența Sa, deoarece cuvintele nu pot să definească misterul.

SPECIAL

cu pretinsa lor sacralitate, islamul cu integrismul său și religiile asiatice cu rigorismul lor se instalează din ce în ce mai mult în acest tip de societate. În Franța, spre exemplu, budismul este la modă și în plină expansiune (...). Când în Occident descinde un om simpatic și pacifist ca Dalaï Lama, cu surâsul său plin de umor, știind foarte bine să adapteze budismul după gustul occidentalilor secularizați, le stărnește, desigur, interesul. De fapt, el oferă, scoase din context, două, trei aspecte ale budismului fundamentalist, deschizând occidentalului turmentat de pragmatism un fel de cale spre detașare și liniște interioară. Și, cum lumea secularizată este o lume a epuizării și a depresiilor nervoase, budismul, ca religie a contemplației de sine, propune să-l elibereze pe om din suferință, recomandându-i să atingă starea de „nirvana” – ceva ce nu știe nimeni, de fapt, ce este. Iată-l pe omul secularizat în derută și confuzie totală, împotmolit mai departe în moartea spirituală și în nonsensul vieții. La fel, celelalte religii, propun omului secularizat alte soluții de eliberare, care nu sunt decât palide substitute ale marilor „experiențe mistice” din creștinism.

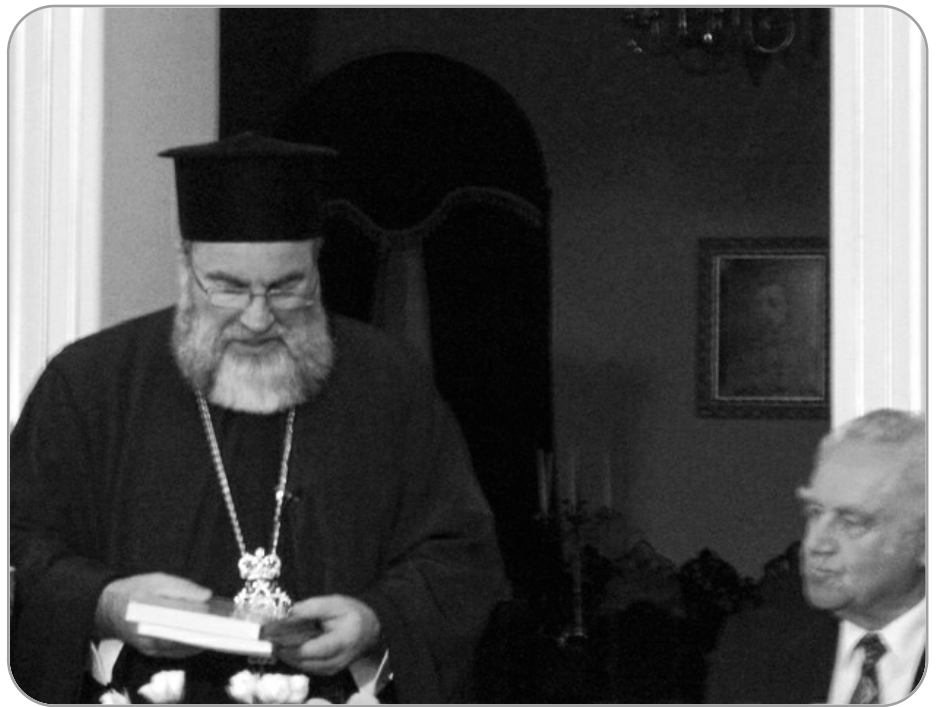
Ceea ce este pozitiv în toată această frescă indiscutabilă a societății secularizate este faptul că omul așa-zis modern are tendința, totuși, să evadeze din ghearele pragmatismului și ale materialismului, căutând dimensiunea spirituală a vieții. (...) Or, Ortodoxia, nu este decât căutarea dimensiunii spirituale a vieții în interiorul ființei umane ca persoană în comuniune cu celălalt și cu Dumnezeu. De aceea, credem că Ortodoxia poate fi de un real folos în lumea secularizată, însă este răspunderea noastră să o facem accesibilă și utilă omului mileniului trei.

Întrebarea iubirii

Dacă Ortodoxia sau dreapta credință înseamnă viața în Hristos, atunci putem reformula și întrebarea lui Iisus în felul acesta: Ce mai știu oamenii despre dreapta credință?

Întrebarea pusă de Iisus ucenicilor în Cezareea lui Filip încununează întreaga pedagogie a Evangheliei lui Hristos. Sigur, Iisus ar fi putut să se definească singur, dar n-a făcut-o pentru a nu submina libertatea omului. Iar, de aici, în unii oameni s-a născut indiferența, iar în alții căutarea permanentă a Lui.

Oricum, cuvintele noastre convenționale nu pot să spună exact cine este El în esența Sa, deoarece cuvintele nu pot să definească misterul. Întrebarea lui Iisus cheamă la libertate, adică ne îndeamnă să exprimăm liber, potrivit simțirii noastre, ceea ce înțelegem noi că este El. Dar în același timp întrebarea aduce și o oarecare îndoială în inima apostolilor și, bineînțeles, a noastră. Hristos ne întrebă și pe noi: „Cine ziceți voi că sunt eu, Fiul Omului?”. Pe vremea aceea, ca de altfel și-n vremea noastră, apăreau mulți profeti mincinoși și falși mesia, iar răspunsurile

Preasfințitul Părinte Episcop Ioachim Băcăuanul a oferit Universității Apollonia câteva dintre volumele publicate la Editura Filocalia a Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului

au fost foarte confuze și variate. Însă, întrebarea lui Hristos este întrebarea iubirii și este adresată fiecărei ființe umane care știe să iubească: Ce sunt Eu pentru tine? Care este relația care ne unește? (...)

Hristologie nu înseamnă biografie

Având în vedere maniera în care creștinii și mai ales tinerii petrec marile evenimente soteriologice – Crăciunul, Paștile și celelalte mari sărbători ale Bisericii – întrebarea lui Hristos este mai actuală ca oricând. Evident, există multă indiferență în această lume, zisă creștină. Totuși, numele lui Iisus revine adesea pe buzele credincioșilor și chiar ale necredincioșilor. O întreagă literatură, filme, piese de teatru despre viața lui Iisus inundă societatea de consum. Dar nu cred că acestea aduc răspunsul adevărat la întrebarea lui Hristos. Răspunsul adevărat poate fi numai cel dat de Biserică prin fiii ei, care trăiesc tainele lui Dumnezeu și sunt participanți la viața divină. Pentru aceștia, evenimentele soteriologice sau măntuitoare aduse de Hristos nu sunt doar tradiții ce trebuie respectate, ci sunt trepte care structurează identitatea creștină și îl ajută pe credincios să urce permanent către înviere, transfigurare și îndumnezeire.

Biserica are la bază răspunsul dat de Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu celui Viu” sau „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”. De veacuri, Biserica creștină își îndeplinește misi-

unea, dând mereu acest răspuns. Însă, din păcate, mesajul nu mai este ascultat. Omul modern nu mai dispune de nicio unealtă care să îi permită să pătrundă ceea ce zicem noi, oamenii Bisericii. (...) De aceea, atunci când aud cuvintele Evangheliei, (Cine zic că sunt Eu...) cei mai mulți zic că „nu-i treaba mea aceasta, e treaba oamenilor Bisericii”!

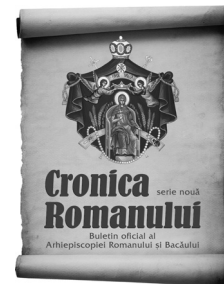
Când am început să recitesc cu ochi critici, în perspectiva pregătirii lucrării de doctorat la Paris, mi-am dat seama că marile tratate de teologie dogmatică de prim rang, precum cel al lui Vladimir Losky, Iustin Popovici și mai ales cel al Părintelui Stăniloae, nu vorbesc direct despre Hristos, evitând definiții scolastice. În cărțile lor, acești mari teologi nu au capitole speciale pentru a prezenta biografia lui Hristos, ci hristologia Lui, lăsând parcă acest mister să vorbească despre El însuși în noi, fără a-L diseca precum face chirurgul cu un corp uman. Hristologia ne spune totul despre Hristos, însă omul de azi nu are pregătirea necesară pentru a-L percepe pe Hristos din tezele hristologice. (...)

Pentru că nimeni nu mai neagă astăzi istoricitatea lui Iisus Hristos, iată care sunt răspunsurile contemporanilor noștri de alte religii la întrebarea lui Iisus.

a) Răspunsul iudaic

(...) Am găsit de curând pe rafturile unei librării din Paris o carte intitulată „Shalom Jésus”, în care Hristos apare ca un rabin care aduce puțin anglicanism în hipertrofia omenească. Cartea susține, deci,

Dacă Hristosul (Care „ieri, azi, și în veac același este”) timpurilor trecute nu mai este acceptat, de ce să nu îl prezentăm altfel, ca să fie acceptat, folosind mijloacele care ni le oferă societatea de astăzi.

→ diminuarea divino-umanității Logosului întrupat în istorie la plinirea vremii, de unde, e firesc, diminuarea dimensiunii Dumnezeuului-Treime.

b) Răspunsul religiilor asiatice

Hinduismul, șintoismul și mai ales budismul nu îl neagă pe Iisus. Am citit de curând o carte intitulată „Iisus și Dalai Lama”. Am constatat că budismul nu îl minimalizează pe Hristos, cum face iudaismul, ci îl absoarbe. După aceștia, El se reîncarnează în mulți alții. Este un „avatara”, adică ceva care poate apărea sub forma unui alt om, sau chiar animal. Absolutul, spune budismul, se încarnează astăzi în fiecare maestru spiritual. Teoria reîncarnării, la modă în Occident, din păcate, influențează și la noi foarte multă lume.

Care este răspunsul Bisericii față de mutațiile suferite de spiritualitatea occidentală? Deocamdată nici unul dintre numeroasele răspunsuri formulate nu a fost suficient de clar și satisfăcător. Neavând un răspuns, oamenii secularizați au trecut ușor la negarea dumnezeirii lui Hristos. (...)

Explicația am găsit-o într-o carte care se intitulă „Omul care se face pe sine Dumnezeu” (Gerald Messadié), și care vorbește despre cei care ignoră faptul că Dumnezeu se face om ca să-l îndumnezeiască pe om. În schimb, în mod îngrijorător, tot mai adesea, omul se face Dumnezeu. Este încă un exemplu de negare a lui Hristos ca Dumnezeu. (...) Există chiar teze ale exegeților biblici moderni, care vorbesc despre un Iisus al istoriei și un Iisus al credinței, sau un Dumnezeu inventat de primele comunități iudeo-creștine. Astfel, în ultima vreme, nu încetează să apară răspunsuri din ce în ce mai bizare și mai confuze la întrebarea lui Hristos.

Către profunzimi

În mod paradoxal, cred că astăzi, mai mult ca oricând, putem da un răspuns mai bun ca înainte, pentru că societatea secularizată în care trăim presupune un context mai prielnic. Dacă Hristosul (Care „ieri, azi, și în veac același este”) timpurilor trecute nu mai este acceptat, de ce să nu îl prezentăm altfel, ca să fie acceptat, folosind mijloacele care ni le oferă societatea de astăzi. (...)

Așteptăm aceasta mai curând de la tinerii noștri, care, îndeobște, sunt oamenii căutărilor și sunt atrași, de experiențe sau trăiri emotive de excepție. E adevărat că, din păcate, acest apetit de stări emotive tari se manifestă printr-o serie de fapte externe pe care le observăm cu toții: muzică amplificată la maximum, filme de groază, sex, droguri, violență etc. Dar toată această panoplie de experiențe epicuriene nu e decât un palid substitut al marilor experiențe interioare care ar trebui să aibă loc în sufletul omului. Întâlnirea cu Dumnezeu este momentul ce poate transfigura viața omului; ea realizează un viraj de excepție al destinului nostru spre universul experiențelor autentice. După experiența întâlnirii cu Dumnezeu, viața omului se așază pe baze noi: începe să se

Conferința a avut loc la Muzeul Unirii din Iași, în Sala dublei alegeri, în ziua de 18 octombrie 2011, în fața unui auditoriu format din oameni de cultură, preoți și studenți interesați de soluțiile pe care Biserica Ortodoxă le propune venind în întâmpinarea problemelor lumii contemporane

zidească în suflet minunatul edificiu al certitudinilor, iar aceasta declanșează procesul inevitabil în care, rând pe rând, lichidăm din viața noastră toate nedumeririle, relativismele și superficialitățile pe care ni le-am permis mai înainte de a cunoaște grandioarea simțirii lui Dumnezeu.

Umanitatea lui Iisus ne descoperă divinitatea Lui

Se vorbește despre o morală creștină, însă se poate spune că iubirea înglobează întreaga morală. „Iubește și fă ce vrei”, zicea Fericitul Augustin. Prin Iisus putem accede la Dumnezeu-Iubire, acel Dumnezeu trinitar, care îi eliberează pe oameni din superstiții, ezoterism, mituri: Iisus Omul-Hristos. Cu El nu mai trebuie făcută distincția între sacru și profan.

Slujba Crăciunului, spre exemplu, ne pune în contact cu Hristos, izvorul nesecat de energie necreată a lumii, cea a pogorării Sf. Duh, ne pune în relație cu Duhul Adevărului, dătătorul de viață. Toate converg în a-L cunoaște pe Dumnezeu și lucrarea Sa în lume. Sf. Maxim Mărturisitorul spune că: „Iisus face dumnezeiește lucrurile umanului și-n același timp le face omenește pe cele divine”. Este, bineînțeles, folositor și necesar studiul exegezei științifice, însă cred că Scriptura trebuie citită și în manieră liberă, chiar naivă. Iar acest lucru poate aduce o revigorare a credinței în Iisus Hristos. (...)

Ca orice știință, și experiența trăirii Lui Dumnezeu presupune o analiză, o sinteză. Și în Evanghelie sunt extrem de multe lucruri care trebuie explicate, însă sunt liber să călătoresc în spațiul Scripturii și să o înțeleg chiar și într-o manieră simplă, nu prea sofisticată, ci doar cu înțelegerea mea proprie. Atunci când nu mai înțeleg, caut pe cineva care să-mi explice. Explicația lui devine a cincea evanghelie, inspirată de Duhul Sfânt. În spetă, aceasta este Sfânta Tradiție a Bisericii, a Sfinților Părinți: nu numai amintire, ci înnoirea Duhului Sfânt în noi. Deci Evanghelia este mereu actuală, se actualizează făcându-L pe Hristos prezent în timpul nostru.

Prin urmare, cine mă împiedică să vorbesc de Hristos înviat, în maniera mea? Cred că fiecare, în felul său, va putea răspunde la întrebarea lui Hristos prin cuvintele lui Petru: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu”, sau „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”.

Biserica Ortodoxă își păstrează același mesaj și-n mileniul al III-lea. În cei două mii de ani împliniți a fost păstrătoarea tezaurului de credință și de tradiții sfinte, iar în mileniul al treilea, care a început cu o duminică, trebuie să scoată din seif tezaurul și să-l arate lumii, cântând același imn: „Hristos Se naște slăviți-L, Hristos din ceruri întâmpinați-L, Hristos pe pământ înălțați-vă, cântați Domnului tot pământul, pentru că Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”.

Cartea semnaleză faptul că drepturile omului se confruntă cu provocări etice, morale și spirituale de o mare amploare.

RECENZIE

Biserica Ortodoxă și drepturile omului; paradigme, fundamente și implicații

Apărută în anul 2010 la Editura „Universul Juridic” din București, cartea „Biserica Ortodoxă și drepturile omului; paradigme, fundamente și implicații”, editată de Nicolae Răzvan Stan aduce în prim plan o temă des discutată și disputată în spațiul teologiei ecumenice: drepturile omului și implicațiile lor morale, religioase și etice în viața socială și religioasă a persoanei umane.

Cele 19 articole ale cărții „Biserica Ortodoxă și drepturile omului...” definesc demnitatea umană ca principalul fundament al drepturilor omului; în același timp, cei mai mulți dintre semnatari consideră că noțiunea de chip al lui Dumnezeu prezent în cadrul naturii umane reprezintă primul și cel mai important punct de plecare în ceea ce privește demnitatea umană.

În acest context, în vârful tuturor drepturilor fundamentale și civile ale persoanei umane se află dreptul la viață eternă, la mântuire și la Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este cu adevărat un drept fundamental al omului, care ține de ontologia persoanei umane, fără a fi nevoie să fie recunoscut de orice altă instituție omenească (pr. V. Răducă). De asemenea, în viziunea teologică, principiile juridice sunt norme provenite de la Dătătorul de lege (Dumnezeu), iar valabilitatea și corectitudinea lor este prezentă pentru orice timp și orice loc din istorie (I.P.S. Irineu Popa).

Drepturile omului vs. morala creștină?

În contrast cu aceste aspecte, articolele din această carte semnaleză faptul că deși drepturile omului se bazează pe înțelegerea lor religioasă, în conținutul lor există situații care resping acest mod de interpretare.

În acest context, patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, Kyrill, este de părere că drepturile omului reprezintă, nu de puține ori, modalități de promovare

a minciunii și de subminare a valorilor tradiționale și religioase. Principiul autonomiei morale a persoanei umane, reprezentativ pentru multe țări în sistemul lor social reprezintă - conform patriarhului Kyrill - o noțiune care exclude păcatul și admite imoralitatea. Astfel, drepturile omului sunt percepute ca modalități prin care Statul (poate) constrânge oamenii să săvârșească păcatul sau să privească imoralitatea ca pe o conduită de viață.

Soluția pe care patriarhul Kyrill o propune este raportarea modului de viață la revelația divină, singura care poate îndruma rațiunea umană întunecată prin păcat să aleagă binele autentic și care, implicit, poate salva o societate de la prăbușirea ei morală. Sensibilitatea legislației față de normele morale care domină o societate reprezintă, de asemenea, un punct recomandat de patriarhul Kyrill în discursul său.

O percepție mult mai optimistă în acest sens consideră că în tradiția și moștenirea spirituală a Ortodoxiei există o viziune patristică a persoanei, care corespunde într-un tot al celei

promovate de drepturile omului (prof. K. Delikostantis).

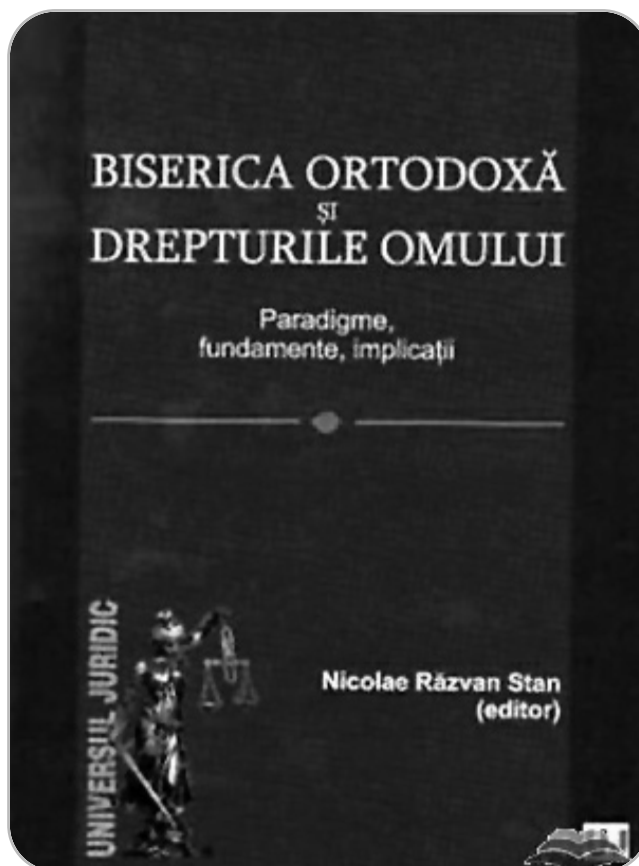
În acest context, Delikostantis este de părere că drepturile omului nu constituie o amenințare la adresa identității ortodoxe, iar autonomia nu înseamnă un refuz al libertății creștine, atâta vreme cât libertatea creștină are un conținut și un scop diferit de libertatea autonomă. Nu trebuie pierdut din vedere că drepturile omului nu urmăresc să realizeze aceleași scopuri ca și credința creștină. Drepturile omului au ca sarcină dreptatea și pacea, iar credința creștină, îndreptarea și mântuirea. În acest context, Delikostantis este de părere că Ortodoxia trebuie să fie deschisă la dialog și să conștientizeze că resursele de care dispune nu numai că pot susține problematica drepturilor omului, dar în același timp se și pot îmbogăți în viziunea lor din catalogul drepturilor omului.

O provocare continuă

Cartea de față mai semnaleză faptul că drepturile omului se confruntă cu provocări etice, morale și spirituale de o mare amploare (prof. P. Chirilă); aceste provocări se datorează, pe alocuri, definirii incomplete sau ambigue a drepturilor omului, aspecte care conduc, nu de puține ori, la o falsă interpretare și implicit, la decizii nedrepte. Aspecte legate de creație, de sfârșitul vieții, de pedeapsa cu moartea, de protecția intimității, căsătorie sau cazuri ale minorităților sexuale sunt reprezentative pentru caracterul uneori divergent care apare între bioetică și catalogul drepturilor omului.

Având în vedere că în toate societățile există pericolul ca dorințele oamenilor să fie confundate cu noțiunea drepturilor omului (prof. S.S. Harkas), autorii articolelor din cartea de față sunt de părere că Biserica trebuie să combată tot ceea ce degradează libertatea și demnitatea omului și să adopte poziții etice și politice în spiritul evanghelic (prof. V. Bel).

Modul în care această viziune se concretizează în măsuri practice și unilaterale rămâne însă o provocare continuă, după cum reiese și din conținutul cărții de față „Biserica Ortodoxă și drepturile omului; paradigme, fundamente și implicații”. (drd. Ciprian Mocanu, Centrul de Cercetare Ecumenică Sibiu)

Taina Cununii în opera teologilor ortodocși români

Vom sintetiza, în continuare, unele dintre aspectele mai importante ale învățaturii dogmatice despre Cununie, evidențiate de teologi ortodocși români, care au aprofundat în studiile lor dogmatice rolul acestei Taine în viața Bisericii și a credincioșilor.

Pentru marele teolog ortodox român, vrednicul de pomenire pr. prof. dr. Dumitru Popescu, în lucrarea „Iisus Hristos Pantocrator”, Taina Cununii este un act sfânt, de origine divină, care împărtășește harul Sfântului Duh, prin preot, unui bărbat și unei femei care se unesc liber în căsătorie. Datorită acestui fapt, Taina Cununii sfințește legătura naturală a căsătoriei și o înalță la rangul unirii duhovnicești dintre Hristos și Biserică.

Unirea trupească și sufletească - mijloc de transfigurare a căsătoriei

Taina Cununii are în vedere relația de comuniune responsabilă dintre bărbat și femeie. Căsătoria, ca legătură naturală pe viață între un bărbat și o femeie, se întemeiază pe faptul că aceștia numai împreună alcătuiesc unitatea completă. Cartea Facerii spune că Dumnezeu a făcut pe Eva pentru că „nu este bine ca omul să fie singur” (2,18). (...)

Bărbatul se întregeste prin femeie, iar prin iubire, amândoi devin puternici, în împrejurările concrete ale vieții. „Pentru aceasta, se dă celor care se căsătoresc harul dumnezeiesc, căsătoria fiind o legătură naturală de dragoste și ajutor reciproc, bucurie de celălalt și răbdare a lui. Înălțarea căsătoriei în ordinea harului s-a făcut de către Hristos. Taina Cununii își are temeiul în voința Mântuitorului, care a restabilit monogamia și a conferit Căsătoriei dimensiunea spirituală a harului dumnezeiesc”. (Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, „Iisus Hristos Pantocrator”, EIBMBOR, București, 2005, p. 372)

Marea cinste acordată de Biserica Ortodoxă Tainei Cununii rezultă din împletirea unirii trupesti cu cea sufletească, ca mijloc de transfigurare a căsătoriei. Căsătoria trebuie înțeleasă înainte de toate, ca un mijloc care face ca legătura dintre bărbat și femeie să fie cu adevărat o legătură completă, după chipul comuniunii supreme a Sfintei Treimi. Desigur, Căsătoria este mij-

Prin Taina Cununii omul este pus în primul rând într-o relație strânsă cu un semen al său și primește, prin mijlocirea preotului, harul Duhului Sfânt, ce sfințește legătura dintre bărbat și femeie

loc principal al nasterii de prunci, acest fapt contribuind în mod esențial la sporirea comuniunii dintre bărbat și femeie. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că: „Sunt două motive pentru care a fost instituită căsătoria: pentru a face pe om să se mulțumească cu o singură femeie și pentru a face copii. Dar motivul principal este cel dintâi... Cât despre procreare, căsătoria nu duce neapărat la ea... Dovadă sunt multele căsnicii lipsite de urmași. Iată de ce prima rațiune a căsătoriei este să pună în rânduală unirea trupească, mai ales acum, când neamul omenesc a umplut tot pământul”. (7)

Copiii născuți și crescuți de părinții lor sporesc în mod esențial comuniunea dintre soți datorită responsabilității comune. (...)

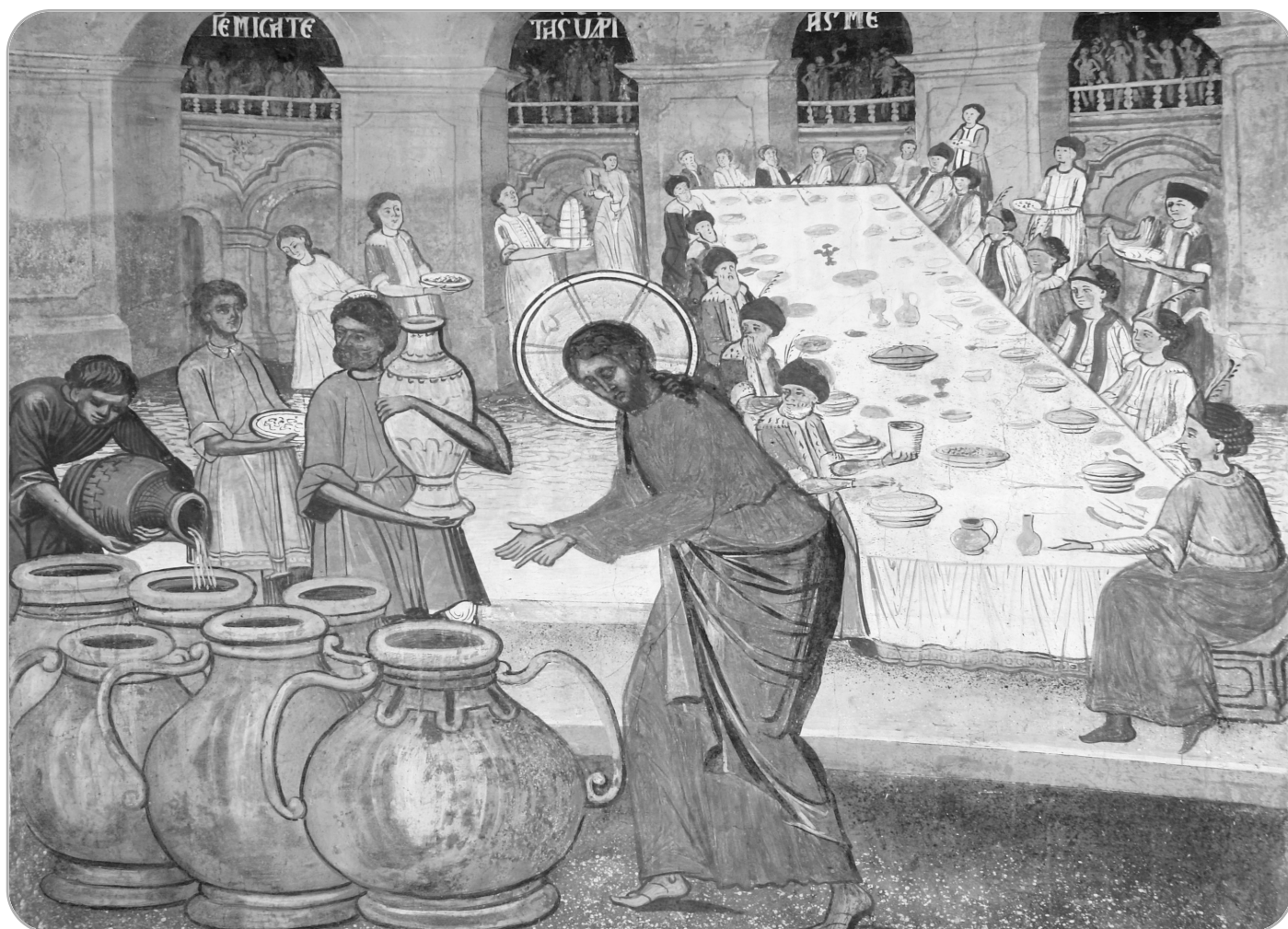
Catehizarea mirilor - o necesitate

Pentru înțelegerea dimensiunii spirituale a familiei la care aceasta a fost înălțată de Hristos, este nevoie de catehizarea celor care se pregătesc să-și întemeieze o familie. Ei nu au nevoie numai de condiții materiale pentru existența lor, ci și de educația creștină, care să sporească responsabilitatea lor în cadrul familiei față de Hristos. Dacă Hristos este Cel care săvârșește Taina Căsătoriei, atunci El este și Cel care-i unește pe cei doi în Sine și ca atare rămâne permanent în unire cu ei. Acolo unde rămâne Hristos, se consolidează familia, iar acolo unde familia uită de Hristos, slăbește unitatea ei, spune pr. prof. dr. Dumitru Popescu.

Săvârșitorul Tainei în Biserica Ortodoxă este preotul, pentru că prin el vine Hristos Însuși, în chip nevăzut, în fața celor ce se căsătoresc, pen-

tru a pecetlui legătura naturală pe care o realizează prin consimțire mutuală și care îi menține uniți în El ca celulă a Bisericii, umplută de harul Lui. (...) Binecuvântarea căsătoriei prin preot e atestată de canonul al 7-lea de la Neocezarea. După cum citim în lucrarea pr. prof. dr. Dumitru Popescu „preotul este săvârșitorul acestei Taine, iar nu un simplu martor, întrucât căsătoria nu se face pe baze naturale, lipsite de har, ci în virtutea legăturii indisolubile dintre har și natură, în lumina Logosului creator și mântuitor”. (...)

Pr. prof. dr. Dumitru Radu accentuează ideea că Nunta este un act eclezial, o Taină a Bisericii, prin care se împărtășește harul uniunii bipersonale celor ce realizează împreună legătura naturală a căsătoriei. Ei se pot bucura numai în comunitatea unuia cu altul de acest har. Clement Alexandrinul enunță ideea fundamentală a harului paradisiac al Căsătoriei. Botezul este Taina Nașterii din nou prin împreună moartea și învierea cu Hristos, în Duhul, iar Cununia este Taina iubirii bipersonale a bărbatului și femeii. Nu din întâmplare Biserica edenică începe în căsătorie, în pleroma conjugală a primului cuplu. Clement Alexandrinul explică: „Dumnezeu a creat omul: bărbat și femeie, bărbat este Hristos, femeia este Biserica”. Căsătoria, ca imagine arhetipică, preexistă în cuplu, căci Adam este creat după chipul lui Hristos și Eva după chipul Bisericii. Iar Sfântul Apostol Pavel va formula esențialul: „Mare este Taina aceasta, iar eu zic în Hristos și în Biserica” (Efes 5:32). Căsătoria urcă dincolo de cădere. Sfântul Efreem Sirul, citat de Pr. prof. dr. Dumitru Popescu în lucrarea sa de doctorat, precizează: „De la Adam până la Domnul autentica iubire conjugală era sacramentul desăvârșit. Prin cădere, căsătoria s-a deteriorat odată cu stricarea firii

Prin prezența Sa la Nunta din Cana, Hristos, nu numai că a confirmat instituția familiei, ci a ridicat-o la rangul de Taină a Bisericii

☉ umane însăși, când chipul lui Dumnezeu din om s-a întunecat. Ea însă a rămas”.

Familia – un mic altar în care este prezent Hristos

Prin prezența Sa la Nunta din Cana, Hristos, nu numai că a confirmat instituția familiei, ci a ridicat-o la rangul de Taină a Bisericii. Prefacerea apei în vin, cu această ocazie, care este o imagine euharistică, aruncă o lumină nouă asupra căsătoriei creștine. Ea este pusă în relație strânsă cu Euharistia, Taina comuniunii și unității noastre ființiale și personale cu Hristos, care ni se oferă mâncare și băutură, pentru creșterea în El și viață veșnică. Apa transformată în vin invită, pe cei uniți în Taina Cununii, la transformarea pasiunii carnale în vin nobil al iubirii harismatice. În mod concret, legătura internă între cununia creștină și Euharistie se arată în teologia ortodoxă prin aceea că săvârșitorul Tainei Cununii nu poate fi decât episcopul sau preotul, adică celebrantul Euharistiei care, liturgic, reprezintă întreaga Biserică, du-

pă cum arată pr. Dumitru Radu în lucrarea „Caracterul eclesiologic al Sfințelor Taine și problema intercomuniunii“ (...)

Nu mai în Hristos prin Duhul ce se revarsă din Biserică și de sus, la cererea Bisericii prin episcopul său preotul ei, în Taina Cununii, cei doi devin una, iar familia pe care aceștia au întemeiat-o, un mic altar în care este prezent Hristos. În aceasta își are temeiul și întreita funcție eclesială a părinților creștini: aceștia participă la jertfa lui Hristos pentru sfințirea copiilor lor; ei știu foarte bine că micuții lor botezați aparțin lui Hristos, ca mădulare ale Trupului Său și, în fine, ei fac al lor cuvântul lui Hristos din rugăciunea Sa arhierescă: “Pentru ei Mă Sfințesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți într-un adevăr” (Ioan 17:19).

Căsătoria creștină este deci, într-un mod minunat, unită cu misterul însuși al Bisericii. A le minimaliza pe una alta este a le răni în mod profund pe amândouă. Căsătoria ar pierde caracterul său mistic ce vine din împlinirea ei în Hristos, Pantocratorul Bisericii, iar Biserica ar

pierde pe una dintre cele mai frumoase flori ale sale, expresie măreață a puterii sale supranaturale care străbate și transfigurează totul. Nicăieri, în altă parte, viața tainică și lucrarea Duhului Sfânt din Biserică nu pătrunde mai profund în relațiile naturale ale oamenilor ca în familie. (Pr. prof. dr. Dumitru Gh. Radu, „Caracterul eclesiologic al Sfințelor Taine și problema intercomuniunii“)

Harul Duhului Sfânt sfințește legătura dintre bărbat și femeie

În volumul al treilea al lucrării „Teologia Dogmatică Ortodoxă“ (1978), pr. prof. acad. Dumitru Stăniloae prezintă Taina Cununii ca un act sfânt, de origine dumnezeiască, în care, prin preot, se împărtășește, unui bărbat și unei femei ce se unesc liber în căsătorie, harul, care sfințește și înalță legătura naturală a căsătoriei la demnitatea reprezentării unirii duhovnicești dintre Hristos și Biserică.

**În cadrul slujbei Cununii, preotul se roagă
pentru cei doi tineri ce se căsătoresc,
pentru ca să primească harul lui Dumnezeu.**

O primă explicație importantă este în legătură cu locul ocupat de Taina Cununii în rândul celorlalte Sfinte Taine. De ce Taina Cununii este lăsată în urma Tainelor Botezului, Mîrungerii, Spovedaniei, Euharistiei și Hirotoniei? Un prim motiv este acela că în Tainele amintite, omul este pus în legătură directă cu Hristos și indirect cu ceilalți oameni, pe când prin Taina Cununii omul este pus în primul rând într-o relație strînsă cu un semen al său și primește, prin mijlocirea preotului, harul Duhului Sfânt, ce sfințește legătura dintre bărbat și femeie.

Așa cum arată marele dogmatist, în căsătorie omul îl cunoaște pe Dumnezeu prin celălalt, și astfel împreună, cu ajutorul divin, cei doi soți, uniți în Sfânta Biserică, pot trece grijile vieții și pot rămâne într-o relație cu Dumnezeu. Faptul că monahii, printr-o harismă deosebită, se pot ține în afara unei relații de căsătorie, duce automat la o relație directă și profundă cu Dumnezeu; tocmai de aceea Biserică nu consacră printr-o Taina intrarea în monahism, ci numai printr-o ierurgie.

Când și unde s-a întemeiat Taina Cununii? Omul e creat pentru comuniune, de aceea el nu ar fi putut trăi în singurătate, așa cum spune renumitul teolog rus Paul Evdokimov: „Nu e decât o suferință a fi singur“. La aceste afirmații, părintele Stăniloae completează: „Nici Dumnezeu nu este o singură persoană, căci în acest caz n-ar fi iubire“ Cartea Facerea, la capitolul 2, versetul 18 spune: „Și a zis Domnul Dumnezeu: Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el“. Dumnezeu nu a creat-o pe Eva doar pentru a-i fi ajutor, ci și pentru a-l feri pe Adam de singurătate. Unirea dintre bărbat și femeie este netrecătoare, căci fiecare a găsit în celălalt nu un obiect, ci o persoană inepuizabilă și veșnic nouă. Cei doi se iubesc pentru că se completează. Bărbatul se întregeste așa de mult în femeie pentru că ea este cealaltă jumătate și viceversa, pentru că numai împreună pot forma un om întreg. Numai în unire, bărbatul se realizează ca bărbat și femeia ca femeie.

Așadar, vedem că fiind așezămînt rînduit de Dumnezeu în Rai, Căsătoria a fost sfințită de Mîntuitorul Care a înălțat-o la treapta de Sfântă Taină, la nunta din Cana Galileii (20), când a dat mirilor să bea din „vinul iubirii“, arătând prin aceasta înălțarea vieții omenești în ordinea harului de la întărirea și înălțarea căsătoriei. Astăzi, în cultul Bisericii Ortodoxe, la slujba Cununii, preotul le dă mirilor să bea dintr-un pahar comun, ca o actualizare a celor petrecute în Cana Galileii, arătându-se prin aceasta că se vor îndulci din dulceața comună a dragostei și a bucuriei.

Prin căsătorie, legătura dintre bărbat și femeie ajunge să fie completă

Despre măreția căsătoriei creștine găsim în scrierile Sfântului Apostol Pavel, care spune:

„Taina aceasta mare este, iar eu vorbesc în Hristos și în Biserică. (Efesei 5:32). În Epistola I către Corinteni, Apostolul neamurilor preciza: „e bine pentru om să nu se atingă de femeie. Dar , ca pază împotriva desfrînării, fiecare bărbat să-și aibă femeia lui și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei. Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să ardă.“ (I Corinteni 7:1,2,9). Se contrazice pe sine Apostolul Pavel când spune că omul să nu se atingă de femeie și când numește Cununia „Taina aceasta mare“? Nu! De fapt, el nu acceptă satisfacerea poftei trupesti în afara căsătoriei. Dar de ce este păcat în afara căsătoriei? O lămurire asupra acestui fapt ne-o dă tot părintele Stăniloae care spune: „Desigur nu numai pentru dezordinea socială pe care o provoacă, ci și pentru netransfigurarea ei printr-o unire sufletească, produsă de iubirea spirituală din căsătorie. În acest fel, căsătoria rămâne nu un simplu remediu împotriva poftii trupesti, care oricum rămâne păcătoasă, ci un mijloc prin care legătura dintre bărbat și femeie ajunge să fie completă“ (Pr. Prof. dr. Dumitru Stăniloae, „Teologia Dogmatică Ortodoxă“).

Căsătoria nu a fost lăsată de Dumnezeu doar pentru ajutorul reciproc dintre soț și soție, ci și pentru perpetuarea neamului omenesc. Astfel, prin căsătorie, omul împlineste porunca dată de Dumnezeu în Rai, lui Adam și Evei: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți (Facerea 1,28). Deci rolul principal al căsătoriei este nașterea de prunci, rodul dragostei dintre bărbat și femeie. „Copii, născuți și crescuți, nu iau loc în afara legăturii dintre soți, ci ei sporesc în mod esențial comunicarea dintre soți, prin re-

sponsabilitatea comună, în care ei se unesc, deci adâncesc esența căsătoriei, care fără copii se sărăcește de substanța spirituală interioară“, precizează pr. D. Stăniloae. Prin copii, ei se deschid societății, de care au nevoie pentru creșterea și educarea copiilor. Înfrînarea acestui egoism include și înfrînarea de a folosi legătura căsătoriei pentru o simplă plăcere, cu evitarea nașterii de prunci.

O Taină cu misiune specială în Biserică

În cadrul slujbei Cununii, preotul se roagă pentru cei doi tineri ce se căsătoresc, pentru ca să primească harul lui Dumnezeu, ca să poată înfrîna și birui ispitele, pentru întărirea răbdării, pentru nașterea de prunci.

Creștinismul este realist și nu se avîntă să facă tinerilor căsătoriiți promisuni de fericire neumbrită de greutate, căci în viață vor întâlni ambele extreme. „Cine așteaptă numai fericire de la căsătorie, numai plăceri, nu o va putea suporta lung timp. Harul acestei Taine se dă pentru dragostea totală și neprihănită între cei ce se căsătoresc, pentru ajutorul și răbdarea reciprocă, pentru suportarea și biruirea cu răbdare, a tuturor greutăților vieții“, spune pr. Stăniloae.

Din opera dogmatică a teologilor ortodocși amintii aici reiese rolul culminant al Tainei Cununii în viața Bisericii și a credincioșilor ei. Unitatea și indisolubilitatea sunt două note esențiale ale familiei creștine, întemeiate prin harul lui Hristos. Pe bună dreptate, Cununia este considerată o Taină cu misiune specială în Biserică lui Hristos. (pr. prof. dr. Constantin LEONTE)

**Unitatea și indisolubilitatea sunt două note esențiale ale familiei creștine,
întemeiate prin harul lui Hristos**

În ziua de 27 octombrie, PS Episcop Ioachim a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala patriarhală „Sf. Împ. Constantin și Elena” din București, cu prilejul sărbătoririi Sf. Cuvios Dimitrie din Basarabi.

REPERE

Agenda de lucru a Preasfințitului Ioachim Băcăuanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului pe luna octombrie 2011

1 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a asezământului social din Parohia Simionesti, Protopopiatul Roman;
- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Botezul Domnului și Sfinții Părinți Ioachim și Ana”, Simionesti, Protopopiatul Roman. A rostit cuvânt de învățătură;
- a hirotesit iconom stavrofor pe PC Pr. Vasile Romeo Trofin, Parohia Simionesti;
- a oficiat Taina Cununii la Mănăstirea Giurgeni. A rostit cuvânt ocazional;

2 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Asezământului social „Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou din Basarabi”, Parohia Enăchesti, Protopopiatul Moinești;
- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sfânta Cuv. Parascheva”, Parohia Enăchesti. A rostit cuvânt de învățătură;
- a hirotesit iconom-stavrofor pe PC Pr. Ciprian Olteanu, Parohia Enăchesti, Protopopiatul Moinești;

3 - 5 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

6 octombrie

- a prezidat ședința administrativă semestrială cu preoții din Protopopiatul Moinești;
- a vizitat santerul Bisericii „Sf. Dumitru” din Parohia Iliști;

7 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;
- a primit în audiență pe: Pr. Gheorghe Chirica, Parohia Filipești; Pr. Constantin Păunoiu, Parohia Pradais; d-l Andrei Andronic, Buhusi;
- a participat la întâlnirea cu profesorii de Religie din Județul Bacău, la sala de ședințe a Protopopiatului Bacău;

8 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Asezământului social „Sfântul Spiridon”, Parohia Rusi-Ciutea;
- a participat la Sfânta Liturghie oficiată în Biserica „Sfântul Nicolae”, Parohia Rusi-Ciutea. A rostit cuvânt de învățătură;
- a hirotesit iconom-stavrofor pe PC Pr. Ioan Ghioc, Parohia Rusi-Ciutea;

9 octombrie

- a oficiat Slujba de resfințire a Bisericii „Nasterea Maicii Domnului”, Parohia Tamași;
- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Nasterea Maicii Domnului”, Parohia Tamași. A rostit cuvânt de învățătură;
- a hirotesit iconom-stavrofor pe PC Pr. Sorin Popica, Parohia Tamași;
- a oficiat Slujba de sfințire a apei și a rostit rugăciunea de sfințire a unui monument închinat eroilor neamului din comuna Tamași;
- a sfințit noul sediu al Primăriei Comunei Tamași. A rostit cuvânt ocazional;

10 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;
- a primit în audiență pe: d-l prof. Ovidiu Trifan, Roman; Pr. Gheorghe Anghel, Parohia Vulpășesti;

11 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;
- a primit în audiență pe: Pr. Adrian Merlușcă, Parohia Letcana; Pr. Vasile Cozma, Protopop al Protopopiatului Buhusi; Pr. Eugen Isăilă, Buhusi;

12 octombrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala mitropolitană „Întâmpinarea Domnului”, Iași. A rostit cuvânt de învățătură;

13 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;
- a oficiat Slujba Vecerniei la Catedrala arhiepiscopală „Cuvioasa Parascheva”, Roman, cu prilejul hramului.
- a participat la procesiunea cu veșmântul Cuvioasei Parascheva desfășurată în jurul Catedralei arhiepiscopale din Roman. A rostit cuvânt de învățătură;

14 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala mitropolitană „Întâmpinarea Domnului”, cu prilejul Sărbătorii Sfinței Cuvioase Parascheva, ocrotitoarea Moldovei;

15 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii „Izvorul Tămăduirii”, Fundu Tutovei, com. Plopana;
- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Izvorul Tămăduirii”, Parohia Fundu Tutovei, Protopopiatul Bacău. A rostit cuvânt de învățătură;
- a hirotesit în treapta de iconom-stavrofor pe PC Pr. Daniel Marari, Parohia Fundu Tutovei;

Pe 16 octombrie a.c. PS Părinte Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul s-a aflat în mijlocul credincioșilor din Parohia „Sf. Nicolae” Moldoveni

- a oficiat Slujba de sfințire a unui sector modernizat din cadrul Hotelului Dumbrava, Bacău;

16 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Bisericii vechi „Sfântul Nicolae”, din Parohia Moldoveni II, Protopopiatul Buhusi;
- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sfântul Nicolae”, din Parohia Moldoveni II, Protopopiatul Buhusi. A rostit cuvânt de învățătură;
- a hirotesit în treapta de iconom-stavrofor pe PC Pr. Costel Ciprian Cercel, Parohia Moldoveni II;

17 octombrie

- a participat la deschiderea Simpozionului Internațional „Tainele Bisericii - pelerinaj spre sfințenie”, organizat de Facultatea de Teologie din Iași;

18 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;
- a susținut conferința cu tema: „Biserica Ortodoxă și provocările Mileniului al III-lea”, în cadrul Muzeului Unirii, la invitația reprezentanților Universității Apollonia, Iași;

19 - 20 octombrie

- audiențe și lucrări de birou;

21 octombrie

- a participat la Sfânta Liturghie în Catedrala arhiepiscopală „Cuvioasa Parascheva”, Roman;
- a prezidat sinaxa staretilor și staretelor din mănăstirile și schiturile din cadrul Arhiepiscopiei, organizată la Centrul eparhial Roman;
- a primit în audiență pe Pr. Daniel Marari, Parohia Fundu Tutovei;

22 octombrie

- a oficiat Slujba de sfințire a Asezământului social-filantropic din Parohia Păncesti, Protopopiatul Roman. A rostit cuvânt de învățătură;
- a oficiat, din încredințarea IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Slujba de Priveghere la Mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului”, Varatec. A rostit cuvânt de învățătură;
- a oficiat Slujba de tundere în monahism a unor surori, la Mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului”, Varatec;

23 octombrie

- a oficiat, împreună cu IPS Părinte Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, Slujba de sfințire a Bisericii „Sf. Mare Mucenic Dimitrie”, Roman;

- a oficiat, împreună cu IPS Părinte Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, Sfânta Liturghie la Biserica „Sf. Mare Mucenic Dimitrie”, Roman. A rostit cuvânt de învățătură;
- a acordat distincția „Crucea moldavă” PC Pr. Vasile Strat, Parohia „Sf. Mare Mucenic Dimitrie”, Roman;

24-25 octombrie

- a participat la lucrările Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române;

26 octombrie

- a oficiat Sfânta Liturghie la Biserica „Sf. Dimitrie”, Cartierul Narcisa, Bacău. A rostit cuvânt de învățătură;
- a oficiat slujba de sfințire a apei și a rostit rugăciunea de binecuvântare a casei pentru complexul de locuințe ANL „Bucegi”, din Parohia „Sf. Dumitru”, Bacău, ce au fost date în folosință. A rostit cuvânt ocazional;
- a oficiat Slujba de sfințire a apei, în Biserica „Sfinții Împ. Constantin și Elena”, Parohia Iliști. A rostit cuvânt de învățătură;

27 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala patriarhală „Sf. Împ. Constantin și Elena” din București, cu prilejul sărbătoririi Sf. Cuvios Dimitrie din Basarabi;

28 octombrie

- a participat la lucrările Sfântului Sinod;

29 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala mitropolitană „Sfânta Treime”, Sibiu, cu prilejul proclamării canonizării Sfântului Ierarh Andrei Șaguna;

30 octombrie

- a făcut parte din soborul de ierarhi care, sub protia Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala arhiepiscopală „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, Alba Iulia, cu prilejul proclamării canonizării Sfântului Ierarh Simeon Ștefan;

31 octombrie

- audiențe și lucrări de birou; (a consemnat arhid. Ciprian-Ioan IGNAT, Secretar eparhial)